

The United States' Strategy for Preserving the Liberal International Order (2011–2024)

Arsalan Ghorbani Sheikhneshtin Corresponding Author, Professor, Department of International Relations, Faculty of Law and Political Science, Kharazmi University, Tehran, Iran.
E-mail: ghorbani@khu.ac.ir

Arian Khanghahi Rezaei M.A. Student in International Relations, Faculty of Law and Political Science, Kharazmi University, Tehran, Iran. E-mail: arian.k.rezaei.research@gmail.com

Article Info

Article Type:

Reserch Article

Article history:

Received 2025/7/12

Accepted 2026/3/8

Published Online

2026/5/10

ABSTRACT

In recent decades, the U.S.-led liberal international order has faced growing challenges, including the rise of revisionist powers, the erosion of multilateral institutions, and structural shifts in global technology and the economy. Focusing on U.S. foreign policy from 2011 to 2024 within the framework of the “Pivot to Asia,” this article shows how the United States has moved from direct intervention toward a strategy of “delegation of responsibility” to preserve the existing order. The theoretical framework is based on a conceptual re-reading of this theory, linked to approaches such as offshore balancing, weaponized interdependence, and structural power. The central question asks how the Pivot to Asia was designed and implemented to sustain the liberal order. The main hypothesis argues that the United States used this strategy to reduce the costs of hegemony and manage order through allies. Drawing on recent scholarly sources, official documents, and theoretical studies, the article concludes that the liberal international order is not in decline but in transformation—shifting from overt dominance to managing infrastructures, shared narratives, and delegated responsibilities among aligned actors. Methodologically, the study employs an interpretivist qualitative approach within the tradition of macro-structural analysis.

Cite this Article: Ghorbani Sheikhneshtin, A. and Khanghahi Rezaei, A. (2026). The United States' Strategy for Preserving the Liberal International Order, (2011-2024). *World Politics*, 14(4), 193-221.
doi: 10.22124/wp.2026.32048.3607

© Author(s)

Publisher: University of Guilan

DOI: 10.22124/wp.2026.32048.3607

1. Introduction

Confronted with rising revisionist powers, the erosion of multilateral institutions, and transformative shifts in technology and the global economy, the study contends that the order is not collapsing but being reconstituted from within. The mechanism of this reconstruction is less overt domination and more the management of infrastructures, the cultivation of shared narratives, and the redistribution of functional roles to aligned regional actors.

2. Theoretical Framework

This article examines how the United States sought to preserve the liberal international order in 2011–2024 by shifting from costly direct intervention to a strategy of delegation of responsibility situated within offshore balancing, weaponized interdependence, and structural power.

3. Methodology

Methodologically, the paper adopts an interpretivist qualitative approach in a macro-structural tradition, triangulating recent scholarship, official documents, and the evolving architecture of regional institutions and technology governance.

4. Results and Discussion

Under Barack Obama (2011–2016), the Pivot to Asia reallocated diplomatic, economic, and military attention to the system's center of gravity. Washington revitalized ties with Southeast Asian states and deepened engagement in regional forums; economically, the Trans-Pacific Partnership (TPP) aimed to set high-standard trade and regulatory norms that would shape regional integration without China at the core. Militarily, posture adjustments—from rotational deployments in Australia to capacity-building with the Philippines and Vietnam—sought to deny would-be hegemony in contested waterways while distributing stabilizing functions among allies and partners. Read through this paper's lens, the Pivot operationalized an early form of delegation: enabling regional balance rather than shouldering it alone.

The Trump administration (2017–2020) reframed the theater as the Free and Open Indo-Pacific (FOIP) and escalated competition with China across economic, technological, and ideological domains. Reactivating and elevating the Quad (United States, Japan, India, Australia) created a flexible platform for coordination, while the 2017 National Security Strategy cast China as a revisionist power. The United States launched tariffs and pursued technology decoupling, sanctions and export controls on firms such as Huawei and ZTE; restrictions on advanced semiconductors and 5G-related inputs, to prevent diffusion of dual-use capabilities and to reshape global value chains. These tools exemplified weaponized interdependence: by leveraging critical nodes in finance, data, and technology supply chains, Washington exercised coercive capacity without kinetic force. Despite unilateral rhetoric, the operative logic remained delegation and burden-sharing, urging allies to adopt convergent standards, diversify procurement away from Chinese vendors, and socialize the costs

of competition. The Biden administration (2021–2024) consolidated and systematized this architecture. It elevated the Quad to leaders' level, launched AUKUS to transfer advanced defense technologies to Australia, and introduced the Indo-Pacific Economic Framework for Prosperity (IPEF) to coordinate supply chains, clean-economy initiatives, and fair-practice commitments among like-minded states. Domestically anchored industrial policy, the CHIPS and Science Act, paired with tightened export controls and standards-setting coordination (e.g., the U.S.–EU Trade and Technology Council) to secure strategic inputs and bind allied production ecosystems through shared rules. Parallel supply-chain partnerships and values-based diplomacy sustained a liberal narrative of openness and responsible technology governance. The paper interprets these moves as leadership through partnership: practical delegation via capacity-building, co-development, and norm entrepreneurship that embeds U.S. preferences in the operating system of the region's security-techno-economic order.

Across the three administrations, the study maps a cumulative shift from direct to distributed control organized around three levers. First, regional balancing at a remove: instead of expansive forward presence, Washington catalyzes local balancing by empowering Japan, Australia, India, South Korea, and selected ASEAN members to deter coercion, police sea lanes, and respond to contingencies. Second, cost externalization and legitimacy: burden-sharing in defense, technology, and standards trims U.S. expenditures and broadens acceptance for collective projects relative to unilateral action. Third, networked hegemony: by structuring infrastructural dependencies, standards, platforms, protocols, and semiconductor supply, the United States exerts systemic influence disproportionate to any single instrument.

The Indo-Pacific thus appears not merely as geography but as a geostrategic theater where security, economy, and technology are fused. Delegation extends beyond militaries: firms and consortia (TSMC, ASML, Samsung; U.S. leaders in chips, cloud, and AI) function as order-bearing nodes. As treaty-centric multilateralism strains, corporate and network governance help execute liberal order functions by producing standards, enforcing interoperability, and maintaining chokepoints. Contemporary order maintenance relies as much on “hardware liberalism” chips, data centers, undersea cables, secure supply chains, as on the classic “software” of values and institutions. The paper conceptualizes this as post-hegemonic leadership: less command, more protocol power.

Constraints and risks remain. Delegation presupposes ally confidence; episodes of U.S. retrenchment have bred caution in Seoul, Manila, and elsewhere, requiring reassurance and management to prevent strategic drift. Over-delegation can dilute central control and complicate coalition cohesion. Domestically, sustaining industrial policy, export controls, and alliance investments depends on political consensus. Externally, China's advances in artificial intelligence, quantum

technologies, and next-generation communications threaten to erode chokepoint advantages and test the resilience of U.S.-led networks. These frictions render the reconstructed order resilient yet brittle: built for redundancy and shared capacity, but vulnerable to political shocks, technology leaps, and coordination failures.

Empirically, evidence across 2011–2024 supports the central claims. Obama’s Pivot operationalized delegation in embryonic form; Trump’s FOIP hardened it via economic-technological statecraft and ad hoc coalitions; Biden institutionalized it through alliance modernization, techno-industrial policy, and renewed normative framing. The through-line is a transition from presence-intensive to infrastructure-intensive hegemony: managing flows of goods, data, and standards; re-routing supply chains among trusted partners; and codifying norms that constrain adversarial behavior short of permanent escalation.

5. Conclusions & Suggestions

The paper concludes that the liberal international order is being remade rather than undone. Delegation of responsibility is the key instrument of this internal reconstruction, enabling the United States to reproduce order without overt occupation and to sustain hegemony without maximal direct control. By combining offshore balancing with weaponized interdependence and structural power, Washington has built a multilayered, network-centric architecture in the Indo-Pacific that spreads costs, locks in standards, and amplifies allied agency. Whether this architecture stabilizes will depend on keeping allies aligned, refreshing technological advantages, and maintaining domestic support; yet as a strategy for preserving order under conditions of resource constraints and systemic rivalry, delegation-centered statecraft has proven the United States’ most effective path to managing continuity through change..

Keywords: United States, Liberal International Order, Delegation of Responsibility, Pivot to Asia

.

..

سیاست جهانی

شاپا چاپی: ۲۳۸۳-۰۱۳۳
شاپا الکترونیکی: ۴۸۹۹-۴۵۳۸

Homepage: <https://interpolitics.guilan.ac.ir/>

راهبرد آمریکا برای حفظ نظم بین‌المللی لیبرال (۲۰۲۴-۲۰۱۱)

ارسلان قربانی شیخ‌نشین نویسنده مسئول، استاد گروه روابط بین‌الملل، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

رایانامه: ghorbani@khu.ac.ir

آرین خانقاهی رضائی دانشجوی مقطع کارشناسی ارشد مطالعات منطقه‌ای، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

رایانامه: arian.k.rezaei.research@gmail.com

در باره مقاله	چکیده
نوع مقاله: مقاله پژوهشی	در دهه‌های اخیر، نظم بین‌المللی لیبرال تحت رهبری ایالات متحده با چالش‌هایی چون ظهور قدرت‌های تجدیدنظرطلب، فرسایش نهادهای چندجانبه و تحولات ساختاری در فناوری و اقتصاد جهانی مواجه شده است. این مقاله با تمرکز بر سیاست خارجی آمریکا در دوره ۲۰۱۱ تا ۲۰۲۴ و در چارچوب راهبرد «چرخش به آسیا»، نشان می‌دهد که واشنگتن برای حفظ نظم موجود از مداخله مستقیم فاصله گرفته و به‌سوی راهبرد «احاله مسئولیت» حرکت کرده است. چارچوب نظری پژوهش بر بازخوانی نظریه احاله مسئولیت و پیوند آن با رهیافت‌هایی چون موازنه فراساحلی، وابستگی متقابل تبدیل‌شده به سلاح و قدرت ساختاری استوار است. پرسش اصلی این است که راهبرد چرخش به آسیا چگونه در خدمت حفظ نظم طراحی و اجرا شده است؟ فرضیه آن است که آمریکا از این راهبرد برای کاهش هزینه‌های هژمونی و مدیریت نظم از طریق احاله مسئولیت به متحدان بهره برده است. بر پایه منابع علمی، اسناد رسمی و آثار نظری معتبر، نتیجه مقاله آن است که نظم بین‌المللی لیبرال نه در حال افول بلکه در حال بازسازی است؛ بازسازی که به‌جای سلطه آشکار، بر مدیریت زیرساخت‌ها، روایت‌های مشترک و واگذاری مسئولیت به بازیگران همسو تکیه دارد. از نظر روش‌شناسی، مقاله در سنت تحلیل کلان‌ساختاری و بر رویکرد کیفی تفسیرمحور استوار است.
کلیدواژه‌ها: ایالات متحده، نظم بین‌المللی لیبرال، احاله مسئولیت، چرخش به آسیا	
تاریخچه مقاله تاریخ دریافت: ۱۴۰۴/۴/۲۱ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۱۲/۲۷ تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۲/۲۰	

استناد به این مقاله: قربانی شیخ‌نشین، ارسلان و خانقاهی رضائی، آرین. (۱۴۰۴). راهبرد آمریکا برای حفظ نظم بین‌المللی لیبرال (۲۰۲۴-۲۰۱۱). *سیاست جهانی*, ۱۴(۴), ۱۹۳-۲۲۱. doi: 10.22124/wp.2026.31334.3565

© نویسنده(گان)

ناشر: دانشگاه گیلان

در نظام بین‌المللی معاصر، جایگاه ایالات متحده به‌عنوان معمار و حافظ اصلی نظم لیبرال جهانی همواره با دوگانه‌ای بنیادین همراه بوده است: از یک‌سو، نقش این کشور در بنیان‌گذاری و توسعه نهادهای چندجانبه، تنظیم استانداردهای اقتصادی و سیاسی و رهبری در تأمین کالاهای عمومی جهانی (نظیر امنیت، ثبات ارزی و حکمرانی قانون) انکارناپذیر است؛ از سوی دیگر، این نظم تحت رهبری آمریکا، پیوسته در معرض چالش‌هایی درون‌مرزی و برون‌مرزی بوده است، از بحران مالی ۲۰۰۸ و رکود مشروعیت نهادها گرفته تا ظهور قدرت‌های تجدیدنظرطلب مانند جمهوری خلق چین و فدراسیون روسیه ویژگی اصلی دوران پس از بحران مالی ۲۰۰۸ و به‌ویژه پس از ۲۰۱۱، آغاز روند تغییر در الگوهای قدرت و بازتوزیع نقش‌ها در نظم جهانی بوده است.

پس از حملات تروریستی یازدهم سپتامبر ۲۰۰۱، ایالات متحده آمریکا نه تنها در عرصه امنیتی و نظامی، بلکه در حوزه‌های اقتصادی، مالی و نهادی نیز کوشید نظم نوینی را در نظام بین‌الملل مستقر سازد؛ نظامی که در آن، آمریکا در جایگاه قدرت هژمون، نقش مرکزی در مدیریت و تنظیم قواعد بازی جهانی ایفا می‌کند. این نظم متکی بر گسترش نهادهای تحت رهبری آمریکا، تسلط بر نظام مالی بین‌الملل، تقویت ارزش‌های لیبرال و تثبیت ساختارهای نظارتی جهانی بوده است. اما با گذشت یک دهه از این تحولات، ایالات متحده با چالش‌های نوظهوری در حفظ این نظم روبه‌رو شد؛ چالش‌هایی که در درجه نخست، از تغییر توازن قدرت در سطح بین‌المللی و ظهور بازیگران رقیب، به‌ویژه جمهوری خلق چین، نشأت می‌گرفتند. در واکنش به تمرکز روزافزون قدرت در آسیا، که در سال ۲۰۲۱ حدود ۶۵ درصد از رشد اقتصادی جهانی را به خود اختصاص داد. دولت اوباما در سال ۲۰۱۱ از راهبردی تازه با عنوان «چرخش به آسیا»^۱ رونمایی کرد؛ راهبردی که هدف آن، بازتنظیم منابع قدرت آمریکا برای حفظ توازن در برابر چین و بازسازی نظم لیبرال در جغرافیای استراتژیک جدید بود. که در دوره‌های بعدی نیز با عنوان «چرخش مجدد» یا «تمرکز مجدد بر هند-آرام»^۲ دنبال شد این راهبرد که در سطوح دیپلماتیک، اقتصادی و نظامی پیگیری شد، نه تنها ماهیت رقابتی سیاست خارجی آمریکا را در این دوره نمایان ساخت، بلکه از تداوم تلاش واشنگتن برای تثبیت و حفظ نظامی خبر می‌داد که منافع ساختاری آن را تأمین می‌کند. به لحاظ تئوریک، پرسش بنیادینی که این مقاله بدان می‌پردازد آن است که ایالات متحده چگونه می‌کوشد

^۱ Pivot to Asia

^۲ Rebalance to the Indo-Pacific

در شرایط فشار ساختاری، افول نسبی منابع و افزایش هزینه‌های مداخله مستقیم، نظم مطلوب خود را حفظ کند؟ در پاسخ به این پرسش، مقاله بر استفاده ایالات متحده از راهبردی موسوم به «احاله مسئولیت»^۱ متمرکز شده، راهبردی که طی آن، حفظ نظم بین‌المللی به‌جای تکیه صرف بر مداخله مستقیم، از طریق شبکه‌سازی با شرکای منطقه‌ای، استانداردهای فناوری، نهادسازی اقتصادی و تنظیم جریان‌های زیرساختی قدرت دنبال می‌شود.

با وجود گستردگی ادبیات مرتبط با نظم بین‌المللی لیبرال و سیاست خارجی ایالات متحده، بررسی نظام‌مند متون موجود نشان می‌دهد که این ادبیات با چند محدودیت تحلیلی اساسی مواجه است. بخش قابل توجهی از پژوهش‌ها به تبیین بحران یا افول نظم لیبرال در نتیجه ظهور قدرت‌های تجدیدنظرطلب، به‌ویژه چین و روسیه، پرداخته‌اند و بر تضعیف نهادهای چندجانبه و کاهش تعهدات هژمونیک آمریکا تمرکز داشته‌اند. در مقابل، دسته‌ای دیگر از مطالعات، راهبرد «چرخش به آسیا» را عمدتاً از حیث موازنه قدرت منطقه‌ای یا مهار چین تحلیل کرده و آن را واکنشی ژئوپلیتیکی به تغییرات توزیع قدرت دانسته‌اند. در عین حال، ادبیات نظری مرتبط با «احاله مسئولیت» عمدتاً در چارچوب مباحث امنیتی و نظامی و با تمرکز بر کاهش تعهدات مستقیم هژمون و انتقال هزینه‌ها به متحدان بررسی شده است. این مطالعات اگرچه ابعاد مهمی از رفتار قدرت‌های بزرگ را روشن می‌کنند، اما اغلب از پیوند دادن این راهبرد با فرآیندهای کلان‌تر در رقابت قدرت‌های بزرگ و بازسازی نظم بین‌المللی و ابزارهای نوین سیاست خارجی، به‌ویژه در حوزه‌های فناوری، نهادی و هنجاری، غفلت کرده‌اند.

بر این اساس، خلأ اصلی در ادبیات موجود را می‌توان در فقدان تحلیلی یکپارچه دانست که نشان دهد ایالات متحده چگونه از راهبرد احاله مسئولیت، نه صرفاً به‌عنوان ابزاری برای کاهش هزینه‌های هژمونی، بلکه به‌مثابه سازوکاری برای مدیریت و بازسازی نظم بین‌المللی لیبرال در چارچوب راهبرد چرخش به آسیا بهره گرفته است. به بیان دیگر، هنوز به‌طور روشن مشخص نشده است که احاله مسئولیت چگونه از سطح یک انتخاب تاکتیکی امنیتی فراتر رفته و به بخشی از منطق کلان سیاست خارجی آمریکا برای بازتوزیع نقش‌ها، نهادها و قواعد نظم لیبرال تبدیل شده است. پژوهش حاضر دقیقاً در پاسخ به این خلأ شکل گرفته و می‌کوشد با تمرکز بر دوره ۲۰۱۱ تا ۲۰۲۴، پیوند میان راهبرد چرخش به آسیا، اشکال متنوع احاله مسئولیت و پیامدهای آن برای بازسازی نظم بین‌المللی لیبرال را به‌صورت تحلیلی و

¹ Delegated Responsibility

شاخص‌پذیر بررسی کند. بدین ترتیب، مقاله حاضر ضمن فاصله گرفتن از روایت‌های صرفاً افول‌محور، تلاش می‌کند نشان دهد که تداوم نظم لیبرال بیش از آنکه متکی بر مداخله مستقیم آمریکا باشد، بر بازآرایی نقش‌ها و مسئولیت‌ها در میان شبکه‌ای از متحدان و نهادها استوار شده است.

این مقاله بر پایه چارچوب نظری تلفیقی-ترکیبی از رهیافت موازنه فراساحلی، نظریه قدرت ساختاری و مفهوم وابستگی متقابل تبدیل شده به سلاح^۱، سیاست ایالات متحده در دوره ۲۰۱۱ تا ۲۰۲۴ را در منطقه هند-آرام بررسی می‌کند. منطقه‌ای که اکنون بیش از ۵۰ درصد تولید ناخالص جهانی را در اختیار دارد. سه‌چهارم تجارت دریایی استراتژیک جهان را به خود اختصاص داده است و بخش قابل توجهی از زیرساخت‌های حساس فناوری جهان را در بر می‌گیرد. مقاله با مطالعه موردی تطبیقی سه دولت اوپاما، ترامپ و بایدن، نشان می‌دهد که ایالات متحده چگونه از طریق ابزارهایی چون کواد^۲، آکوس^۳، چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه^۴، قانون تراشه^۵ و شورای تجارت و فناوری با اتحادیه اروپا^۶، یک نظم نامرئی اما کارآمد را بازسازی کرده است، نظمی که بیش از آن‌که بر سلطه فیزیکی استوار باشد، بر پایه مدیریت گلوگاه‌ها، تنظیم زیرساخت‌ها و واگذاری نقش‌های نظم‌ساز به بازیگران همسو و متحد بنا شده است.

۱. ادبیات پژوهش

ادبیات سیاست خارجی ایالات متحده در زمینه حفظ نظم بین‌المللی، به‌ویژه پس از جنگ سرد و حملات ۱۱ سپتامبر، حول مفاهیمی چون هژمونی، نظم لیبرال، موازنه فراساحلی و رقابت قدرت‌های بزرگ سامان یافته است. در این چارچوب، چند جریان نظری بیشترین ارتباط را با مسئله این مقاله دارند.

نخست، آثار مربوط به نظم لیبرال و راهبرد هژمون. جان آیکنبری در کتاب «لویاتان لیبرال: خاستگاه، بحران و تحول نظم جهانی آمریکامحور» (۲۰۱۱) استدلال می‌کند که ایالات متحده با ایجاد نظمی نهادمند و قانون‌محور پس از جنگ جهانی دوم، سازوکاری برای تثبیت رهبری خود بنا نهاد؛ نظمی که تداوم آن وابسته به تعهد هژمون به قواعد و نهادهاست. در مقابل، الکساندر کولی و دانیل نکسون در «خروج از هژمونی» (۲۰۲۰) بر فرسایش مشروعیت و ظهور ترتیبات بدیل تأکید می‌کنند. همچنین، باری پوزن در

¹ Weaponized Interdependence

² QUAD

³ AUKUS

⁴ Indo-Pacific Economic Framework for Prosperity (IPEF)

⁵ CHIPS Act

⁶ Trade and Technology Council (TTC)

«خویش‌تنداری» (۲۰۱۴) با رویکردی نئورئالیستی، راهبرد محدودسازی تعهدات و کاهش مداخله مستقیم را پیشنهاد می‌دهد. این مجموعه آثار بستر نظری فهم «نظم موجود» و چالش‌های آن را فراهم می‌کنند، اما پیوند میان تحول ابزارهای منطقه‌ای و بازتولید ساختاری نظم را به‌طور منسجم توضیح نمی‌دهند. دوم، ادبیات مربوط به چرخش به آسیا. کرت کمپیل در کتاب «چرخش: آینده سیاست‌ورزی آمریکا در آسیا» (۲۰۱۶) این سیاست را بازنگری راهبردی در تخصیص منابع و تمرکز ژئوپلیتیک آمریکا معرفی می‌کند و مایکل گرین در کتاب «فراتر از سرنوشت: راهبرد کلان و قدرت آمریکا در آسیا و اقیانوسیه از ۱۷۸۳ تاکنون» (۲۰۱۷) آن را در امتداد سنت تاریخی راهبرد آمریکا در آسیا تحلیل می‌کند. افزون بر این، اسناد راهبردی دولت بایدن و ابتکارهایی چون چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه و آکوس نشان‌دهنده استمرار این جهت‌گیری‌اند. با این حال، این ادبیات غالباً چرخش را یا در سطح سیاست منطقه‌ای یا در قالب مهار چین بررسی کرده و کمتر آن را در پیوند با سازوکارهای ساختاری مانند احاله مسئولیت، بازآرایی زنجیره‌های تأمین و شبکه‌سازی فناورانه تحلیل کرده است. پژوهش حاضر با قرار دادن چرخش در چارچوبی تلفیقی شامل احاله مسئولیت، هژمونی غیرمتمرکز^۱ و وابستگی متقابل تبدیل شده به سلاح، از سطح توصیفی فراتر رفته و آن را بخشی از تلاش برای بازتولید نظم لیبرال در قالبی شبکه‌ای و فناورانه می‌داند.

سوم، پژوهش‌های مرتبط با احاله مسئولیت و راهبردهای جایگزین مداخله مستقیم. مقاله کلاسیک کریستوفر لین (۱۹۹۷) و تحلیل‌های استیفن والت نشان می‌دهد که ایالات متحده در شرایط محدودیت منابع، کنترل تهدیدات را به متحدان منطقه‌ای واگذار می‌کند. این دیدگاه در تقابل با رهیافت‌های لیبرال‌نهادگرا قرار دارد و مبنای تحلیلی مفهوم احاله مسئولیت را فراهم می‌آورد. همچنین گزارش‌های ریچارد فونتین و الی راتنر درباره رقابت با چین بر انتقال نقش‌های امنیتی و فناوری به شرکای منطقه‌ای تأکید دارند. با این حال، این آثار عمدتاً بر ابعاد امنیتی تمرکز کرده و کمتر به پیوند آن با بازسازی نظم لیبرال پرداخته‌اند. (Ratner et al., 2020).

چهارم، ادبیات جدید رقابت آمریکا و چین در حوزه بازدارندگی و فناوری. هال برنندز و مایکل بکلیدر کتاب «منطقه خطر: درگیری پیش‌رو با چین» (۲۰۲۲) بر ضرورت تقویت ائتلاف‌ها در مرحله بحرانی رقابت تأکید می‌کنند. آدام سگال مفهوم «بازدارندگی فناورانه»^۲ را به‌عنوان ابزار نظم‌سازی مطرح می‌کند

¹ Decentered Hegemony

² Technological Deterrence

و پل شار در در کتاب «چهار میدان نبرد: قدرت در عصر هوش مصنوعی» (۲۰۲۳) نقش زیرساخت‌های هوش مصنوعی در قدرت ساختاری را برجسته می‌سازد. با وجود اهمیت این آثار، آن‌ها غالباً به صورت بخشی به فناوری یا بازدارندگی پرداخته و کمتر این تحولات را در چارچوبی کلان از احاله مسئولیت و بازتولید نظم تحلیل کرده‌اند.

در مجموع، اگرچه ادبیات گسترده‌ای درباره چرخش به آسیا، رقابت آمریکا و چین و آینده نظم لیبرال وجود دارد، خلأ اصلی در فقدان مدلی تحلیلی است که نشان دهد راهبرد منطقه‌ای آمریکا چگونه از طریق ابزارهای ژئواکونومیک، شبکه‌های امنیتی و سازوکارهای فناورانه به بازآرایی و تطبیق نظم موجود منجر می‌شود. پژوهش حاضر با تمرکز بر این سطح تحلیلی، پیوند میان تحول ابزارها و تداوم راهبردی را در قالب چارچوب احاله مسئولیت تبیین می‌کند.

با وجود وفور ادبیات پیرامون چرخش به آسیا، رقابت آمریکا و چین و تحولات نظم لیبرال، بخش قابل توجهی از این مطالعات یا در سطح توصیف سیاست‌ها باقی مانده‌اند یا هر یک از این پدیده‌ها را به صورت مجزا تحلیل کرده‌اند. آنچه کمتر مورد توجه قرار گرفته، تبیین این پرسش است که چرخش به آسیا چگونه در قالب یک سازوکار ساختاری برای بازتولید و تطبیق نظم موجود عمل کرده است. به بیان دقیق‌تر، ادبیات موجود هنوز چارچوبی منسجم ارائه نکرده است که در آن راهبرد منطقه‌ای آمریکا، ابزارهای ژئواکونومیک و منطق احاله مسئولیت به‌عنوان اجزای یک الگوی واحد حفظ برتری ساختاری فهم شوند. خلأ نظری نه صرفاً در نبود مطالعه‌ای درباره چرخش به آسیا، بلکه در فقدان مدلی تحلیلی است که نشان دهد این راهبرد چگونه از سطح سیاست منطقه‌ای به سطح بازآرایی شکل‌دهی به نظم لیبرال ارتقا یافته است. پژوهش حاضر با تمرکز بر همین سطح تحلیلی، تلاش می‌کند پیوند میان تحول ابزارها و تداوم راهبردی را در قالب چارچوب احاله مسئولیت تبیین کند.

۲. چارچوب نظری

چارچوب نظری این مقاله بر مفهوم احاله مسئولیت یا آن‌گونه که در ادبیات روابط بین‌الملل رایج‌تر است، موازنه فراساحلی استوار است. این نظریه که ریشه در سنت رئالیسم دارد، توسط پژوهشگرانی چون کریستوفر لین (Layne, 1997: 113) و استیفن والت (Walt, 2011) و دیگران طرح شد و بعدها توسط پژوهشگرانی چون جان میرشیمر در بستر نظریه رئالیسم تهاجمی بسط یافت (Mearsheimer, 2001: 29-54). بر اساس این چارچوب، قدرت‌های بزرگ به‌ویژه در شرایط کاهش منابع یا مواجهه با

هزینه‌های فزاینده، به‌جای حضور مستقیم و پرهزینه در مناطق حیاتی، تلاش می‌کنند از طریق واگذاری مسئولیت به متحدان منطقه‌ای و استفاده از ظرفیت‌های بومی، نظم مطلوب خود را حفظ کنند. نظریه «احاله مسئولیت» به لحاظ فلسفه سیاسی قدرت و ژئوپلیتیک امپراتوری‌ها، دارای پیش‌زمینه تاریخی و مفهومی عمیقی است. در واقع، مفهوم «امپراتوری غیرمستقیم»¹ که در ادبیات تاریخی نیز کاربرد دارد، از همان منطبق بهره‌گیری از بازیگران واسطه‌ای برای اعمال قدرت در مناطق حاشیه‌ای پیروی می‌کند. قدرت‌های بزرگ، از جمله بریتانیا در قرن نوزدهم، پیش‌تر نیز از این راهبرد بهره‌گرفته‌اند تا نفوذ خود را حفظ کنند بدون آن‌که به اشغال سرزمینی یا حضور نظامی دائمی متوسل شوند. در تداوم همین منطق، ایالات متحده پس از پایان جنگ سرد و به‌ویژه پس از ۱۱ سپتامبر، به‌دنبال طراحی الگویی بود که ضمن حفظ موقعیت هژمونیک، از بار هزینه‌های مستقیم مداخله بکاهد و «احاله مسئولیت» دقیقاً در چنین بستری جای می‌گیرد.

در رویکرد احاله مسئولیت، سه مؤلفه اصلی وجود دارد:

۱. حفظ توازن منطقه‌ای از راه دور: قدرت هژمون به‌جای مداخله مستقیم و دائمی، تلاش می‌کند از طریق حمایت از قدرت‌های محلی، مانع از ظهور یک هژمون رقیب در منطقه شود (Layne, 1997: 113).

۲. کاهش هزینه‌های تعهدات بین‌المللی: با انتقال بخشی از بار مسئولیت به بازیگران منطقه‌ای، قدرت هژمون قادر است تمرکز منابع را اولویت‌بندی کرده و هزینه‌های سیاسی، مالی و نظامی را کاهش دهد (Mearsheimer, 2001: 46-47).

۳. انعطاف‌پذیری و مانور راهبردی بیشتر: احاله مسئولیت به متحدان، امکان عقب‌نشینی تاکتیکی، چرخش راهبردی و تمرکز بر رقابت‌های اولویت‌دارتر را فراهم می‌سازد (Walt, 2009: 92).

به لحاظ تئوریک، این راهبرد به‌خوبی با اصول رئالیسم تهاجمی هم‌راستا است. میرشیمر در نظریه خود تصریح می‌کند که هدف نهایی قدرت‌های بزرگ، تضمین بقای خود از طریق کسب حداکثر قدرت نسبی است (Mearsheimer, 2001: 29-54) اما در شرایطی که تعادل قدرت جهانی به ضرر هژمون میل می‌کند، بقای هژمون مستلزم بازتوزیع مسئولیت‌هاست؛ به‌ویژه در مناطق دارای اولویت بالا همچون شرق آسیا، جایی که ظهور یک هژمون رقیب یعنی چین می‌تواند وضعیت موجود را به چالش بکشد. از این‌رو،

¹ Informal Empire

احاله مسئولیت از نگاه رئالیستی، نوعی تاکتیک بازدارندگی غیرمستقیم نیز تلقی می‌شود؛ چرا که با ایجاد «شبکه‌های موازنه‌ساز منطقه‌ای»، هژمون می‌تواند به‌صورت غیرفعال به حفظ وضع موجود کمک کند (Layne, 1997: 113; Walt, 2009: 92). افزون بر این، در چارچوب مفهوم «تقسیم بار امنیتی»^۱، که از آن با عنوان تقسیم مسئولیت‌ها در چارچوب اتحادها نیز یاد می‌شود، احاله مسئولیت نه‌تنها به موازنه تهدیدات، بلکه به موازنه منابع نیز می‌پردازد. با توجه به افزایش بدهی ملی آمریکا، فشارهای داخلی برای تمرکز بر سیاست‌های درون‌مرزی و افزایش هزینه‌های حضور نظامی در خارج، منطقی‌ترین راهبرد برای حفظ نظم مطلوب، توزیع هوشمندانه مسئولیت‌ها در سطح منطقه‌ای است (Sandler & Hartley, 1995: 32-35; Brands & Beckley, 2022: 141-145). این ایده در سیاست خارجی ایالات متحده، با تأکید بر رویکرد «اتکا به شرکای قابل اعتماد» برای تقسیم بار امنیتی، به‌ویژه در دو دوره اوباما و بایدن برجسته بوده است. در دوره اوباما، این الگو که چسترمن آن را «رهبری از پشت صحنه»^۲ می‌نامد، بر حمایت از اقدامات متحدان و هدایت غیرمستقیم عملیات، به‌جای مداخله مستقیم، استوار بود (Chesterman, 2011: 279). در دوره بایدن نیز، این منطق در اسناد کلیدی سیاست‌گذاری بازتاب یافته است؛ راهبرد هند-آرام/ایالات متحده صراحتاً بر سرمایه‌گذاری در ائتلاف‌ها و شراکت‌های پایدار به‌عنوان ابزار اصلی مقابله با چالش‌های امنیتی و اقتصادی تأکید می‌کند (The White House, 2022c: 8-10). در همین راستا، تحلیل‌های بلنکنشپ نشان می‌دهد که این سیاست بخشی از گرایش گسترده‌تر و آشنگتن به تقسیم بار امنیتی است که هدف آن کاهش هزینه‌ها، حفظ کارآمدی راهبردی و تقویت مشروعیت بین‌المللی است (Blankenship, 2024: 42-44). تقسیم بار امنیتی یکی از مؤلفه‌های بنیادین در سیاست اتحادهای ایالات متحده است. در نظم لیبرال پس از جنگ جهانی دوم، آمریکا به‌عنوان هژمون بخش عمده هزینه‌های بازدارندگی و امنیت را متحمل شد؛ اما با فشارهای داخلی و ظهور قدرت‌های منطقه‌ای، بر توزیع هزینه‌ها و تعهدات میان متحدان تأکید کرده است. در نظریه اتحاد، این مسئله در قالب چالش‌های انگیزشی^۳ و تعهدات نامتقارن^۴ و تعادل هزینه-فایده تحلیل می‌شود (Olson & Zeckhauser, 1966: 266-270; Sandler & Hartley, 1995; Oneal, 1990: 381-384). این مبانی نظری، بعدها در سیاست خارجی آمریکا در دوران ترامپ و بایدن، با تفاوت در لحن و ابزار، به‌کار بسته شد. آمریکا بارها

¹ Burden Sharing

² Leading from Behind

³ Moral hazard

⁴ Asymmetry of interests

خواستار افزایش سهم کشورهای همسو در بودجه دفاعی، تجهیزات و حضور نظامی شده است، مطالبه‌ای که در دوران ترامپ به‌طور صریح و در دوران بایدن در قالب احاله مسئولیت نرم‌افزاری و ظرفیت‌سازی دنبال شد. در راهبرد چرخش به آسیا، تقسیم بار امنیتی نه فقط در سطح نظامی، بلکه در حوزه‌هایی مانند تأمین امنیت فناوری، مدیریت زنجیره تأمین و حکمرانی سایبری نیز دنبال شده است؛ به‌گونه‌ای که متحدان منطقه‌ای مانند ژاپن، استرالیا و کره جنوبی، بخشی از مسئولیت راهبردی حفظ نظم موجود را بر عهده گرفته‌اند. از این حیث، تقسیم بار امنیتی فقط ابزار تعدیل هزینه نیست، بلکه سازوکار تنظیم ساختاری قدرت و مشروعیت‌سازی نظم آمریکامحور در عصر رقابت سیستمی نیز به حساب می‌آید. در مورد ایالات متحده، این نظریه هم‌راستا با شرایط پس از ۲۰۱۱ اهمیت بیشتری یافته است. بحران‌های اقتصادی، جنگ‌های پرهزینه در خاورمیانه و تمرکز بر مهار قدرت فزاینده چین، همگی ایجاب می‌کردند که واشینگتن در چارچوبی جدید به بازتعریف نقش خود در مناطق راهبردی بپردازد. راهبرد چرخش به آسیا را می‌توان تجسم عملی این تغییر دانست: ایالات متحده با کاهش مداخلات مستقیم در خاورمیانه، کوشید با اتکا به ائتلاف‌های منطقه‌ای در شرق آسیا، از جمله با ژاپن، کره جنوبی، استرالیا، هند و کشورهای آسه‌آن، نقش خود را در حفظ نظم مطلوب ایفا کند، بی‌آنکه هزینه‌های یک حضور نظامی سنگین را بپردازد.

به‌طور خاص، استیفن والت در مقاله خود با عنوان موازنه فراساحلی: راهبردی که زمان آن فرا رسیده است که در مجله سیاست خارجی در سال ۲۰۱۱ منتشر شده، تأکید می‌کند که «موازنه فراساحلی» مناسب‌ترین راهبرد برای آمریکا در دوره پس از بوش است؛ چرا که ضمن حفظ نفوذ استراتژیک، کشور را از درگیر شدن در جنگ‌های پرهزینه بی‌پایان بازمی‌دارد (Walt, 2011). کریستوفر لین نیز در مقاله معروف خود با عنوان از برتری تا موازنه فراساحلی: راهبرد کلان آینده آمریکا که در مجله امنیت بین‌المللی در ۱۹۹۷ منتشر شد، نشان می‌دهد که «احاله مسئولیت» نه تنها یک استراتژی موقتی، بلکه بخشی از سنت دیرینه سیاست خارجی آمریکا در دوره‌های تحول ساختاری است (Layne, 1997: 113). بر این اساس، مقاله حاضر راهبرد چرخش به آسیا را به‌مثابه صورت‌بندی عملی این نظریه تحلیل می‌کند: ایالات متحده با بهره‌گیری از ظرفیت‌های متحدان، ایجاد سازوکارهای امنیتی چندجانبه و تقویت قدرت بازدارندگی غیرمستقیم، کوشیده است نظم مطلوب خود را در منطقه حفظ کرده و بی‌آنکه به تعهدات نظامی فراگیر تن دهد از قدرت‌یابی چین جلوگیری کند. در مجموع، نظریه احاله مسئولیت، به‌ویژه در پیوند با راهبرد چرخش به آسیا، نه فقط به‌عنوان یک ابزار تاکتیکی، بلکه به‌مثابه بخش بنیادین از تحول

راهبردی آمریکا در حفظ نظم موجود، قابل تبیین است. این مقاله با استناد به این چارچوب نظری، به تحلیل نحوه تجلی آن در سیاست‌های ایالات متحده در منطقه هند-آرام خواهد پرداخت. به‌منظور رفع ابهام مفهومی و ایجاد پیوند نظام‌مند میان مبانی نظری و تحلیل تجربی، پژوهش حاضر مفاهیم کلیدی خود را در قالب یک مدل علی مشخص صورت‌بندی می‌کند. متغیر مستقل، راهبرد احاله مسئولیت ایالات متحده در منطقه هند-آرام است که به‌عنوان سازوکاری برای مدیریت تعهدات هژمونیک از طریق انتقال بخشی از هزینه‌ها، کارکردها و نقش‌های امنیتی، فناورانه و نهادی به بازیگران همسو تعریف می‌شود (Layne, 1997; Posen, 2014). متغیر وابسته، نحوه بازتولید و بازآرایی نظم لیبرال آمریکامحور در این منطقه است؛ نظمی که در شرایط رقابت ساختاری با چین نیازمند تطبیق ابزارها و شبکه‌های اعمال قدرت است. متغیر میانجی، سازوکار کاهش نسبی هزینه‌های هژمونی مستقیم از طریق شبکه‌سازی، نهادسازی غیرمتمرکز و هم‌ترازی تنظیم‌گرانه در حوزه‌های مالی و فناورانه است. این صورت‌بندی علی امکان می‌دهد تحول سیاست‌های سه دولت اخیر نه به‌عنوان گسست، بلکه به‌مثابه تکامل ابزارهای اجرایی یک راهبرد کلان تحلیل شود. بنابراین در این چارچوب، راهبرد احاله مسئولیت به‌صورت چندبعدی عملیاتی می‌شود و هر بعد از طریق مجموعه‌ای از شاخص‌ها قابل ادراک و تحلیل است:

۱. بعد امنیتی-نظامی: انتقال مسئولیت‌های بازدارندگی و موازنه به متحدان منطقه‌ای، تقویت ظرفیت‌های دفاعی شرکا، و ایجاد ترتیبات امنیتی چندجانبه نظیر کواد و آکوس. این بعد با کاهش حضور مستقیم نظامی آمریکا و افزایش نقش شرکای منطقه‌ای در مدیریت تهدیدات مرتبط است (Walt, 2009; Brands & Beckley, 2022).
۲. بعد فناورانه: استفاده از ابزارهای فناورانه به‌عنوان سازوکارهای بازدارندگی ساختاری، از جمله کنترل زنجیره‌های تأمین پیشرفته، محدودسازی دسترسی رقبا به فناوری‌های راهبردی، و استانداردسازی فناورانه در قالب ائتلاف‌های همسو. این شاخص‌ها نشان‌دهنده پیوند میان احاله مسئولیت و «وابستگی متقابل تبدیل‌شده به سلاح» هستند (Farrell & Newman, 2019; Segal, 2020).
۳. بعد نهادی-اقتصادی: نهادسازی اقتصادی و تنظیمی از طریق چارچوب‌هایی نظیر چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه (IPEF)، با هدف مدیریت قواعد تجارت، سرمایه‌گذاری و داده‌ها بدون تعهدات کلاسیک تجاری. این بعد نشان می‌دهد که آمریکا چگونه از نهادسازی

غیرمتمرکز برای حفظ نفوذ ساختاری خود بهره می‌برد (Ikenberry, 2011; Cooley & Nexon, 2020).

۴. بعد هنجاری-سیاسی: بازتعریف هنجارهای نظم لیبرال از طریق تأکید بر «مشارکت شبکه‌ای»، «مسئولیت‌پذیری جمعی» و «رقابت نظام‌مند» به‌جای مداخله مستقیم. این شاخص بازتاب‌دهنده تلاش آمریکا برای حفظ مشروعیت نظم لیبرال در شرایط افول ظرفیت هژمونیک است. بر این اساس، مدل مفهومی پژوهش نشان می‌دهد که ایالات متحده از طریق به‌کارگیری ابعاد مختلف بحاله مسئولیت، می‌کوشد ضمن کاهش هزینه‌های هژمونی مستقیم، نظم لیبرال را در قالبی شبکه‌ای، فناورانه و غیرمتمرکز بازتولید کند. این مدل مبنای تحلیل تطبیقی سیاست‌های ایالات متحده در دوره‌های ریاست‌جمهوری اوباما، ترامپ و بایدن قرار می‌گیرد.

۳. روش پژوهش

این پژوهش از رویکرد «تحلیل کیفی تفسیرمحور»^۱ بهره می‌گیرد که یکی از روش‌های مرسوم در مطالعات سیاست خارجی و نظم بین‌المللی برای تفسیر پویایی‌های مفهومی، گفتمانی و نهادی قدرت است. در این چارچوب، تحلیل داده‌ها نه از طریق سنجش آماری، بلکه با تمرکز بر معناسازی، روایت‌های نهادی و شواهد اسنادی انجام می‌شود (Yanow & Schwartz-Shea, 2014: 5-10). گردآوری داده‌ها از طریق تحلیل اسنادی صورت گرفته و شامل اسناد رسمی امنیت ملی، گزارش‌های دفاعی، قوانین و مقررات صادراتی و تحریمی و بیانیه‌های رسمی کاخ سفید و وزارت خارجه و وزارت خزانهداری است. معیار انتخاب اسناد، رسمی بودن، قابلیت استناد و ارتباط مستقیم با ابزارهای ژئواکونومیک و فناورانه بوده است. در کنار تحلیل اسناد، از «مطالعه موردی تطبیقی»^۲ نیز استفاده شده است. با بررسی تطبیقی سیاست خارجی دولت‌های اوباما، ترامپ و بایدن، تلاش شده تا استمرار و گسست در اجرای راهبرد بحاله مسئولیت در چارچوب چرخش به آسیا تحلیل شود (Bennett & George, 2005). تحلیل داده‌ها به‌شیوه‌ای نظریه‌محور^۳ انجام شده و مفاهیم برگرفته از نظریه‌های موازنه فراساحلی (Walt, 2011)، بحاله مسئولیت (Layne, 1997)، وابستگی تبدیل شده به سلاح (Farrell & Newman, 2019) و قدرت ساختاری (Barnett & Duvall, 2005) به‌عنوان ابزار مفهومی برای تفسیر یافته‌ها به‌کار گرفته شده‌اند.

¹ qualitative interpretive analysis

² comparative case study

³ theory-driven interpretation

شیوه استدلال مقاله، تبیینی-استدلالی^۱ است که در آن استنتاجات نظری از طریق تطبیق با شواهد تجربی صورت می‌گیرد، نه صرفاً استنتاج قیاسی یا اثبات‌گرایانه (Beach & Pedersen, 2013: 1-3). در مجموع، روش‌شناسی مقاله در سنت تحلیل کلان‌ساختاری^۲ قرار می‌گیرد که در آن ساختارهای مادی (زنجیره تأمین، زیرساخت فناوریانه)، نهادهای منطقه‌ای کواد و آکوس و هنجارهای ارزشی (دموکراسی، حکمرانی جهانی) به‌عنوان متغیرهای شکل‌دهنده به نظم و راهبرد آمریکا تحلیل می‌شوند.

۴. تجزیه و تحلیل داده‌ها

۴-۱. سیر تحول نظم بین‌المللی لیبرال

پس از جنگ جهانی دوم، ایالات متحده با تکیه بر قدرت بی‌رقیب خود، نظمی بین‌المللی با بنیان‌های لیبرال بنیان نهاد؛ نظمی که با تأسیس نهادهایی مانند صندوق بین‌المللی پول و سازمان تجارت جهانی، در دهه‌های پس از جنگ جهانی دوم، در چارچوب جنگ سرد تثبیت شد. فروپاشی شوروی در دهه ۱۹۹۰، این نظم را وارد مرحله‌ای هژمونیک ساخت که در آن، دموکراسی، بازار آزاد و مداخله بشردوستانه به ارکان آن تبدیل شدند (Ikenberry, 2001). با این حال، جهانی‌سازی موجب شکاف‌های ساختاری شد که زمینه‌ساز بحران‌هایی مانند حملات ۱۱ سپتامبر گردید. در واکنش به ۱۱ سپتامبر، ایالات متحده تلاش کرد عناصر قدرت سخت، نرم و نهادی را برای حفظ موقعیت خود بازتعریف کند (Dunne & Reus-Smit, 2017). برخی این دوره را «مرحله دوم لیبرالیسم هژمونیک» دانسته‌اند که در آن آمریکا، نهادهای بین‌المللی را ابزاری برای تثبیت قدرت ساختاری خود تعریف کرد (Ikenberry, 2009). نهادهایی مانند کارگروه ویژه اقدام مالی^۳ و بانک تسویه حساب‌های بین‌المللی^۴ با رهبری وزارت خزانهداری آمریکا، در این راستا عمل کردند (Farrell & Newman, 2019). نظم موجود، نه صرفاً بر اجماع لیبرال، بلکه بر «جهانی‌سازی قانون‌محور»^۵ استوار بود که به نفع غرب و به زیان قدرت‌های نوظهور عمل می‌کرد (Acharya, 2014: 67-69). در مقام عمل، آمریکا در اولویت دادن به منافع ژئوپلیتیک نسبت به ارزش‌های لیبرال دچار تناقض شد (Kupchan, 2012). یکجانبه‌گرایی دولت بوش مشروعیت نظم لیبرال را تضعیف کرد؛ امری که دولت اوباما با راهبرد «چرخش به آسیا» در پی ترمیم آن

¹ Explanatory-Argumentative

² Macro-Structural Analysis

³ Financial Action Task Force (Fatf)

⁴ Bank For International Settlements (Bis)

⁵ Rule-Based Globalization

برآمد (Brands, 2014). هم‌زمان، نابرابری‌های حاصل از جهانی‌شدن، اعتراضات ضدنظم موجود و رشد پوپولیسم را تشدید کرد (Rodrik, 2011; Colgan & Keohane, 2017) و آمریکا با دو چالش مواجه شد: حفظ نظم طراحی‌شده و پاسخ به تهدیدات جدید، به‌ویژه از سوی چین. نظم آمریکایی از طریق نهادهایی که قواعد تصمیم‌گیری جهانی را شکل می‌دهند، بر ساختار قدرت جهانی اثرگذار بود (Keohane, 1984: 48-76; Krasner, 1982: 186). این نظم مشروعیت ضمنی خود را از آن می‌گرفت که بسیاری از کشورها، آن را باثبات‌تر از نظم‌های جایگزین می‌دانستند (Ikenberry, 2011). اما در دهه ۲۰۱۰، همین مشروعیت به دلیل یکجانبه‌گرایی آمریکا و نابرابری در برخورداری از منافع، تضعیف شد. یکی دیگر از ویژگی‌های نظم پس از ۱۱ سپتامبر، تعمیق پیوندهای میان‌وابسته اقتصادی به نفع ایالات متحده بود. پژوهشگران در حوزه اقتصاد سیاسی بین‌الملل، از جمله فرد بلاک و هنری فارل و آبراهام نیومن، نشان داده‌اند که ایالات متحده توانسته با تسلط بر گلوگاه‌های حیاتی در زنجیره‌های ارزش جهانی (مانند پرداخت‌های مالی، داده‌های دیجیتال یا فناوری‌های حساس)، نوعی «قدرت چسبنده» ایجاد کند که در آن، خروج از نظم بسیار پرهزینه‌تر از باقی‌ماندن در آن است (Block & Somers, 2014; Farrell & Newman, 2019). در همین راستا، مفهوم «قدرت شبکه‌ای» که توسط آن ماری اسلوتر گسترش یافته است، بیان می‌دارد که ایالات متحده نه تنها به‌عنوان دولت؛ بلکه از طریق شبکه‌های بین‌دولتی و فراملی به کنترل و جهت‌دهی به نظام بین‌الملل می‌پردازد (Slaughter, 2004). با الهام از مفهوم قدرت شبکه‌ای اسلوتر، این ایده به حوزه فناوری، شرکت‌های فناوری، شبکه‌های استانداردسازی و هنجارهای دیجیتال که در شکل‌دهی به نظم بین‌المللی نقش دارند، قابل تعمیم است. به‌ویژه در حوزه فناوری اطلاعات، سلطه شرکت‌هایی چون گوگل، اپل، مایکروسافت و آمازون، ابزارهای مکمل قدرت سخت ایالات متحده شده‌اند. چین با ابتکاراتی مانند بانک سرمایه‌گذاری زیرساخت آسیا و طرح یک کمربند-یک جاده، کوشید چارچوبی نهادی برای نظمی بدیل و مستقل از نظم تحت رهبری آمریکا بنا کند (Ikenberry & Lim, 2017). حتی متحدان اروپایی آمریکا نیز در برابر برخی ابزارهای هژمونیک مانند تحریم‌های ثانویه مقاومت کردند (Posen, 2014).

۲-۴. شکل‌گیری راهبرد چرخش به آسیا و احاله مسئولیت در دوره اوباما (۲۰۱۱-۲۰۱۶)

تحول در سیاست خارجی ایالات متحده در آغاز دهه ۲۰۱۰ را باید در بستر مجموعه‌ای از تحولات ژئوپلیتیکی، راهبردی و اقتصادی تحلیل کرد که به بازتعریف اولویت‌های راهبردی واشنگتن انجامید. در این میان، اعلام راهبرد «چرخش به آسیا» در سال ۲۰۱۱ توسط دولت باراک اوباما، نقطه‌عطفی در تلاش

ایالات متحده برای بازتمرکز منابع، بازسازی ائتلاف‌ها و احیای برتری خود در منطقه آسیا-اقیانوس آرام بود. این راهبرد نه صرفاً یک تغییر جغرافیایی، بلکه بازتابی از درک نوینی از ساختار قدرت جهانی و تهدیدات نوظهور بود. این راهبرد، با هدایت افرادی چون کرت کمپبل، بر پایه تحول در قدرت جهانی و رشد فزاینده چین تدوین شد (Campbell & Ratner, 2018). به عبارتی، هدف چرخش، صرفاً مهار چین نبود، بلکه بازتثبیت رهبری آمریکا در منطقه‌ای بود که به سرعت در حال تبدیل شدن به مرکز ثقل نظام بین‌الملل بود (Clinton, 2011). راهبرد چرخش به آسیا دارای سه مؤلفه اصلی بود:

الف) مولفه دیپلماتیک: آمریکا با تقویت روابط با کشورهای چین و ویتنام و هند و حضور فعال در نشست‌های منطقه‌ای به دنبال بازتعریف ائتلاف‌های سنتی بود (Manyin et al., 2012).

ب) مولفه اقتصادی: از طریق توافق ترانس-پاسیفیک، ایالات متحده به دنبال ایجاد نظم اقتصادی تحت رهبری خود بود که عملاً چین را از دسترسی به مزایای تجارت آزاد منطقه‌ای مستثنی می‌کرد (Lim, Petri & Plummer, 2016: 3-5; 2015). این توافق، علاوه بر اهداف اقتصادی، بعد ژئوپلیتیکی روشنی داشت و به عنوان الگوی بازتوزیع قدرت در منطقه و مهار نرم نفوذ چین تحلیل شده است (Ravenhill, 2017: 580-583).

ج) مولفه امنیتی: تمرکز نظامی به منطقه هند-آرام، استقرار نیرو در پایگاه داروین استرالیا، تقویت ظرفیت دفاعی شرکای خط مقدم به‌ویژه ویتنام، گسترش همکاری دفاعی با فیلیپین از طریق EDCA¹ و گسترش مانورهای مشترک، نشان از توازن مجدد استراتژیک داشت (Glaser, 2015; U.S. Department of Defense, 2012). در چارچوب نظری «احاله مسئولیت»، این راهبرد کوشید با واگذاری مسئولیت حفظ توازن قوا به متحدان، از هزینه‌های مستقیم بکاهد؛ در همین راستا، کشورهایی مانند هند، ژاپن و ویتنام نقش بازدارنده منطقه‌ای یافتند (Green, 2017, 3-4, 7, 11).

در چارچوب مدل تحلیلی این پژوهش، راهبرد چرخش به آسیا در دوره اوباما را می‌توان پاسخی راهبردی به فشارهای ساختاری ناشی از جابه‌جایی مرکز ثقل قدرت جهانی و محدودیت فزاینده منابع هژمونیک ایالات متحده دانست. این فشارها به‌عنوان متغیر ورودی مدل، دولت اوباما را به اتخاذ سازوکاری سوق داد که در آن، مدیریت توازن قوا و بازدارندگی منطقه‌ای به‌طور فزاینده‌ای به شرکای همسو واگذار شد. احاله مسئولیت در این دوره نه صرفاً در قالب موازنه نرم، بلکه از طریق انتقال

¹ Enhanced Defense Cooperation Agreement

نقش‌های امنیتی، افزایش ظرفیت‌سازی دفاعی متحدان و اتکای کمتر به مداخله مستقیم نظامی آمریکا عملیاتی شد. بدین ترتیب، ایالات متحده کوشید ضمن حفظ جایگاه راهبری خود، هزینه‌های نظامی و سیاسی هژمونی مستقیم را کاهش دهد و بار حفظ نظم منطقه‌ای را میان بازیگران همسو توزیع کند. پیامد این رویکرد برای نظم لیبرال آن بود که نظم موجود، به جای اتکا بر کنش یک‌جانبه هژمون، به سوی الگویی شبکه‌ای و غیرمتمرکز حرکت کرد؛ الگویی که در آن، رهبری آمریکا از مسیر نهادسازی، استانداردگذاری و هماهنگی ائتلافی بازتولید شد، نه از طریق مداخله مستقیم. بنابراین، دوره اواما را می‌توان نقطه آغاز گذار نظم لیبرال آمریکامحور به نظامی مبتنی بر احاله مسئولیت و مشارکت شبکه‌ای در منطقه هند آرام دانست.

۳-۴. چرخش در سایه رقابت: سیاست آسیایی و احاله مسئولیت در دوران ترامپ (۲۰۱۷-۲۰۲۰)

دولت دونالد ترامپ با وجود شعار «اول آمریکا»^۱، در سیاست آسیایی تداوم راهبرد چرخش به آسیا را با رویکردی تهاجمی‌تر دنبال کرد. از ۲۰۱۷، ایالات متحده وارد مرحله‌ای از رقابت ساختاری با چین شد که ابعاد ژئوپلیتیکی، اقتصادی، فناورانه و ارزشی را دربر می‌گرفت. جایگزینی مفهوم واژه «چرخش به آسیا»^۲ با «استراتژی هند-آرام»^۳ نشانه گسترش دامنه راهبرد به اقیانوس هند و ارتقای نقش هند در موازنه منطقه‌ای بود (Heiduk & Wacker, 2020). سند امنیت ملی ۲۰۱۷ چین را «قدرت تجدیدنظرطلب» معرفی کرد که به دنبال بازسازی نظم منطقه‌ای است (White House, 2017). سیاست آسیایی واشینگتن در دوره ترامپ، تجلی نوعی «چرخش در سایه رقابت» بود؛ چرخشی که با مفاهیم تازه‌ای مانند «هند-آرام آزاد و باز»^۴ بازتعریف شد. «هند-آرام آزاد و باز تداوم هدف مهار چین و حفظ نظم موجود بود، اما با گسست گفتمانی و ابزاری نسبت به دوره اواما. در دوره ترامپ، یکی از ابزارهای کلیدی مهار چین، راهبرد «جداسازی فناورانه»^۵ بود؛ سیاستی برای کاهش پیوندهای فناورانه در حوزه‌هایی چون نیمه‌رساناها، 5G و هوش مصنوعی با هدف جلوگیری از انتقال فناوری‌های دوگانه و بازسازی زنجیره‌های تأمین در شبکه‌های همسو (Segal, 2020; Miller, 2022: 287-290). این روند ماهیتی ژئوپلیتیکی داشت و در راستای شکل‌گیری بلوک‌های تکنولوژیک مستقل دنبال شد (Farrell & Newman, 2023).

¹ America First

² Pivot to Asia

³ Indo-Pacific Strategy (IPSR)

⁴ Free and Open Indo-Pacific (FOIP)

⁵ Technological Decoupling

ابزارهایی چون تحریم هوای، کنترل صادرات تجهیزات پیشرفته، قانون تراشه و علم ۲۰۲۲، شورای تجارت و فناوری با اتحادیه اروپا و چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه در همین راستا قابل فهم‌اند. در چارچوب نظری احاله مسئولیت، شرکت‌های فناوری و تنظیم‌گران زنجیره تأمین به بازوهای غیررسمی سیاست خارجی بدل شدند و کارکردهای بازدارندگی و نظم‌سازی را بدون مداخله مستقیم نظامی بر عهده گرفتند.

در حوزه اقتصادی، ترامپ با اعمال تعرفه‌های گسترده در ۲۰۱۸، چین را به نقض مالکیت معنوی و رفتار تجاری ناعادلانه متهم کرد و جنگ تجاری دوجانبه آغاز شد (Bown, 2020). هم‌زمان، محدودیت صادرات تراشه‌های پیشرفته و تحریم شرکت‌هایی مانند هوای و زدتی‌ای نشان‌دهنده گذار از رقابت تجاری به مهار فناورانه بود (Segal, 2018). این ابزارهای غیرنظامی، با تبدیل وابستگی متقابل به اهرم فشار، کارکردی مشابه بازدارندگی داشتند (Miller, 2022).

از منظر احاله مسئولیت، آمریکا کوشید با واداشتن متحدان اروپایی و آسیایی به محدودسازی همکاری با شرکت‌های چینی، نظمی اقتصادی «فراگیر اما هدایت‌شده» ایجاد کند. در بعد امنیتی، احیای گفت‌وگوی امنیتی چهارجانبه (کواد) و ارتقای آن به سطح وزرا، به بستری برای هماهنگی علیه چین تبدیل شد (Medcalf, 2020). سند دفاعی «استراتژی هند-آرام» نیز بر آزادی دریانوردی، رد اجبار اقتصادی و تقویت توانمندی متحدان تأکید داشت (U.S. Department of Defense, 2019). گسترش رزمایش‌های مالابار، افزایش فروش تسلیحات به تایوان و فشار بر ژاپن و کره جنوبی برای مشارکت مالی بیشتر در امنیت منطقه، نشان‌دهنده انتقال بخشی از هزینه‌های نظم‌سازی به شرکا بود (Green, 2019: 3-8).

در سطح ایدئولوژیک، دولت ترامپ رقابت با چین را به سطحی تمدنی ارتقا داد. سخنان مایک پومپئو، به‌ویژه در کتابخانه نیکسون، چین را «تهدیدی تمدنی» معرفی کرد و بر ضرورت مقابله سیاسی و اخلاقی با حزب کمونیست تأکید داشت (Pompeo, 2020). خروج آمریکا از برخی نهادهای بین‌المللی و انتقاد از آن‌ها به دلیل نفوذ چین نیز بخشی از بازتعریف خط گسل هژمونیک میان نظم لیبرال آمریکایی و نظم اقتدارگرایی چینی بود. در مجموع، سیاست آسیایی ترامپ را می‌توان تداوم هدف مهار چین در قالبی تهاجمی‌تر دانست: ترکیبی از جداسازی فناورانه، جنگ تجاری، ائتلاف‌سازی امنیتی و بازتعریف ایدئولوژیک رقابت؛ راهبردی که مهار چین را از سطح منطقه‌ای به سطح ساختاری و شبکه‌ای ارتقا داد. سیاست آسیایی دولت ترامپ، علیرغم تفاوت‌های آشکار در سبک رهبری و زبان گفتمانی، در عمل تداوم‌بخش راهبرد چرخش به آسیا بود، اما در قالبی خشن‌تر، امنیت‌محورتر و رقابت‌آمیزتر. «هند-آرام»

آزاد و باز»، جنگ تجاری، فشار بر متحدان و رقابت فناورانه، همگی در راستای حفظ نظم موجود از طریق احاله مسئولیت به بازیگران منطقه‌ای، تعریف الگوهای رفتاری جدید و جلوگیری از شکل‌گیری هژمونی چینی طراحی شدند. در چارچوب نظری مقاله، این دوره را می‌توان مرحله‌ای از نهادینه‌سازی رقابت هژمونیک در بستر احاله مسئولیت دانست. ایالات متحده، به‌جای حضور گسترده مستقیم، کوشید از طریق شبکه‌ای از شرکا، هنجارها و ابزارهای اقتصادی-امنیتی، ساختار نظم مطلوب خود را حفظ کند. در چارچوب مدل تحلیلی مقاله، سیاست آسیایی دولت ترامپ را می‌توان بر اساس چهار مؤلفه‌ی کنش، منطق، سازوکار و پیامد تحلیل کرد. به لحاظ کنشی، ایالات متحده مجموعه‌ای از اقدامات اقتصادی، فناورانه و امنیتی از جمله جنگ تجاری، تحریم شرکت‌های فناوری چین، بازتعریف چارچوب هند-آرام و فعال‌سازی کواد را در پیش گرفت. به لحاظ منطق مدلی، این اقدامات، واکنشی به ادراک واشنگتن از گذار چین از یک قدرت در حال ادغام به یک قدرت تجدیدنظرطلب ساختاری بود. در سطح سازوکاری، این سیاست‌ها نه بر مداخله مستقیم، بلکه بر احاله مسئولیت به متحدان، شرکت‌های فناوری و شبکه‌های نهادی غیررسمی استوار بودند؛ به‌گونه‌ای که مهار چین از طریق بازتوزیع بار رقابت میان بازیگران همسو دنبال شد. در نهایت، پیامد این رویکرد، گذار نظم منطقه‌ای هند-آرام از یک نظم لیبرال مشارکتی به نظامی رقابتی، امنیت‌محور و شبکه‌ای بود که در آن، حفظ برتری آمریکا نه از مسیر هژمونی مستقیم، بلکه از طریق کنترل گلوگاه‌ها و معماری نهادی پیگیری شد. سنجش‌پذیری این الگو را می‌توان در شاخص‌هایی چون افزایش هم‌سویی سیاست‌های فناوری متحدان با واشنگتن، کاهش مشارکت شرکت‌های غربی در اکوسیستم فناوری چین، ارتقای سطح نهادی کواد و افزایش نقش شرکت‌ها در تنظیم نظم منطقه‌ای مشاهده کرد.

۴-۴. بازسازی ائتلاف‌ها و معماری فناوری در سیاست آسیایی و احاله مسئولیت در دولت بایدن
با روی کار آمدن دولت بایدن در ۲۰۲۱، بازسازی روابط با متحدان آسیایی و احیای نهادهای چندجانبه، به‌ویژه در منطقه هند-آرام، اولویت یافت (Blinken, 2021). برخلاف رویکرد انزواگرایانه ترامپ، دولت بایدن به رهبری مشارکتی و شبکه‌محور بازگشت و سه محور کلیدی را دنبال کرد: کواد، آکوس و آسه‌آن کواد به‌عنوان یک بلوک دموکراتیک غیررسمی، در سال ۲۰۲۱ به سطح سران ارتقاء یافت و تمرکزش را بر امنیت دریایی، زیرساخت، فناوری و واکسن منعطف ساخت (White House, 2021). پژوهشگران،

این تحول را نشانه‌ای از گرایش به «ائتلاف‌سازی منعطف»^۱ و بهره‌گیری از سازوکارهای نهادی غیررسمی در چارچوب هند-آرام دانسته‌اند (Cannon & Rossiter, 2022: 5). در سپتامبر ۲۰۲۱، پیمان آکوس میان آمریکا، بریتانیا و استرالیا منعقد شد و انتقال فناوری زیردریایی‌های هسته‌ای به استرالیا را هدف خود قرار داد. این توافق، با توجه به چارچوب نظری چو درباره‌ی احاله مسئولیت از طریق ظرفیت‌سازی نظامی، قابل تحلیل است (Cha, 2016: 33-37). ویکتور چا در کتاب *بازی قدرت: خاستگاه نظام اتحادهای آمریکا در آسیا* استدلال می‌کند که ایالات متحده برای مدیریت هزینه‌های تعهدات امنیتی و حفظ نفوذ راهبردی خود، بخشی از بار دفاعی را از طریق تجهیز و توانمندسازی متحدان به آن‌ها منتقل می‌کند. این الگو، که در شکل‌دهی اتحادهای آسیایی پس از جنگ جهانی دوم به کار گرفته شد، امروز نیز در قالب ابتکارهایی مانند آکوس نمود می‌یابد، جایی که واشنگتن با انتقال فناوری‌های پیشرفته نظامی، توان بازدارندگی شرکای کلیدی را در برابر تهدیدات منطقه‌ای تقویت می‌کند بنابراین این توافق، هم پاسخی به تهدید چین و هم تجلی احاله مسئولیت در قالب ظرفیت‌سازی نظامی است. رابطه آمریکا با آسه‌آن نیز بازتعریف شد؛ اجلاس ویژه ۲۰۲۲ به ارتقاء سطح گفت‌وگوها و شراکت جامع راهبردی انجامید (ASEAN-US, 2022). بایدن با تأکید بر استقلال منطقه و همکاری در حوزه‌هایی نظیر امنیت سایبری و زنجیره تأمین، تلاش کرد نفوذ چین را توازن بخشد.

در کنار بعد دیپلماتیک، دولت بایدن بر حوزه فناوری تمرکز ویژه داشت و با این کار به دنبال تسلط بر زیرساخت‌های فناوری بود، بر اساس آنچه که آبراهام نیومن و هنری فرل^۲ (۲۰۲۳) در کتاب *امپراتوری زیرزمینی* می‌گویند آمریکا در حال بازسازی امپراتوری پنهان از طریق کنترل داده، زیرساخت دیجیتال و زنجیره‌های تأمین است. تصویب قانون تراشه و علم در سال ۲۰۲۲، نیمه‌رساناها را به یک اولویت امنیت ملی بدل کرد (White House, 2022a). این قانون همراه با مقررات سخت‌گیرانه صادرات فناوری، تسلط آمریکا بر «نقاط گلوگاهی» زنجیره تأمین جهانی را تقویت کرد (Miller, 2022: 287-310; Farrell & Newman, 2023, Chapter 2). دولت بایدن همچنین چارچوب «شراکت زنجیره تأمین هند-آرام» را پی‌ریزی کرد تا زنجیره‌های تأمین کالاهای استراتژیکی چون تراشه، دارو و انرژی پاک از چین مستقل شوند (U.S. Department of Commerce, 2022). این الگو با مشارکت کشورهای نظیر ژاپن، هند و

¹ Flexible Geometry

² Henry Farrell

ویتنام در حال گسترش است. به صورت تئوریک، این فرایند بازتاب نوعی نظم ژئوپولیتیک زنجیره‌ای است (Farrell & Newman, 2021)؛ نظمی که در آن، آمریکا از طریق کنترل پلتفرم‌ها و پروتکل‌های فناوری، شکل‌دهی به اقتصاد جهانی را دنبال می‌کند؛ این مفهوم در چارچوب قدرت شبکه‌ای دیوید گروال نیز قابل ادراک است (Grewal, 2003: 89-90). در نهایت، ایالات متحده، اروپا و ژاپن با وجود تفاوت در رویکردهای نظارتی خود، در تلاش‌اند استانداردها و چارچوب‌های جهانی فناوری به‌ویژه در حوزه هوش مصنوعی را شکل دهند (Kulothungan & Gupta, 2025). این تلاش‌ها بخشی از احاله مسئولیت هنجاری به متحدان برای حفظ نظم لیبرال فناوری محور است.

یکی از ویژگی‌های سیاست خارجی دولت بایدن در هند-آرام، بازگشت به چارچوب‌های ارزشی لیبرالیسم پس از تضعیف آن‌ها در دوران ترامپ بود. دولت بایدن با تأکید بر اتحاد دموکراسی‌ها و تقابل با اقتدارگرایی، رقابت با چین را نه تنها ژئوپولیتیک بلکه تمدنی تعریف کرد (White House, 2022d: 10-14). در استراتژی امنیت ملی ۲۰۲۲، این رقابت به‌عنوان تقابل دموکراسی و اقتدارگرایی صورت‌بندی شد و ائتلاف‌هایی چون کواد، جی ۷ و نشست‌های دموکراسی به ابزارهای بازتولید روایت دموکراتیک بدل گردیدند (White House, 2022d: 12).

در واکنش به طرح کمربند و جاده، ایالات متحده ابتکار «مشارکت برای زیرساخت‌های جهانی و سرمایه‌گذاری» را با وعده ۶۰۰ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری معرفی کرد (White House, 2022b). این طرح با تأکید بر شفافیت، حکمرانی خوب و پایداری، کوشید بدیلی لیبرال برای مدل سرمایه‌گذاری دولتی چین ارائه دهد؛ تلاشی که در چارچوب رقابت نهادی و عرضه گزینه‌های هنجاری بدیل قابل فهم است (Cooley & Nexon, 2020: 45). رقابت روایتی در حوزه حکمرانی دیجیتال نیز برجسته شد. در حالی که چین بر «حاکمیت سایبری ملی» تأکید دارد، آمریکا از طریق شورای تجارت و فناوری آمریکا-اتحادیه اروپا و گفت‌وگوهای فناوری با هند بر اینترنت آزاد، حفاظت از داده و استانداردهای مشترک در هوش مصنوعی تمرکز کرده است (Csernaton, 2023). این تلاش‌ها بخشی از روند مقابله با حمایت‌گرایی دیجیتال و شکل‌دهی استانداردهای جهانی فناوری است (Aaronson, 2019: 566-567).

در حوزه قدرت نرم، دولت بایدن با احیای تبادلات آموزشی، تقویت برنامه‌های منطقه‌ای و حمایت از رسانه‌های بین‌المللی مانند «صدای آمریکا»، و نیز مقابله با اطلاعات نادرست در بسترهای دیجیتال، کوشید مشروعیت و نفوذ خود را در آسیای جنوب‌شرقی افزایش دهد (ACPD, 2022; USAGM, 2023: 8-10). این اقدامات مکمل رقابت نظامی و اقتصادی و

بخشی از راهبرد بازسازی اعتبار آمریکا در هند-آرام بود. در این چارچوب، احاله مسئولیت در قالب «رهبری از طریق مشارکت»^۱ بازتعریف شد؛ الگویی که با الهام از نظریه موازنه فراساحلی، بر توانمندسازی شرکا و توزیع مسئولیت در حفظ نظم استوار است (Walt, 2011; Layne, 1997). ابتکارهایی چون آکوس، همکاری‌های دفاعی با ژاپن و کره جنوبی، و قالب‌های موضوع محور نظیر کواد، جی ۷، چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه و شورای تجارت و فناوری، امکان توزیع مسئولیت بدون ساختارهای رسمی را فراهم کردند (Goodman & Arasasingham, 2022). همچنین، تمرکز بر صنعت نیمه‌رساناها و تقویت مشارکت با هند در توسعه زنجیره‌های تأمین امن، بخشی از راهبرد افزایش تاب‌آوری و هماهنگی منطقه‌ای بوده است (Capri, 2021). بدین ترتیب، سیاست بایدن در هند-آرام تلفیقی از رقابت هنجاری، بازدارندگی فناورانه و احاله مسئولیت شبکه‌ای را بازنمایی می‌کند. سنجش‌پذیری این رویکرد را می‌توان در شاخص‌هایی چون افزایش سرمایه‌گذاری مشترک در صنعت نیمه‌هادی‌ها، هم‌گرایی مقررات صادراتی میان آمریکا، ژاپن و هلند، ارتقای کواد به سطح سران، و گسترش چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه به حوزه‌های استانداردگذاری مشاهده کرد.

با الهام از یافته پژوهش لینده دس مائل درباره تقسیم بار امنیتی، احاله مسئولیت به بازیگران منطقه‌ای چهار مزیت راهبردی دارد: کاهش هزینه‌های نظامی، افزایش مشروعیت، ایجاد وابستگی ساختاری و آزادسازی منابع برای رقابت‌های کلان‌مقیاس (Desmaele 2024: 145-146). ایالات متحده از طریق «هوشمندسازی اتحادها» ظرفیت‌های اطلاعاتی و نظارتی شرکا را تقویت کرده است. با این حال، این سیاست با چالش اعتماد نیز همراه است. ویکتور چان نشان می‌دهد که روابط واشنگتن با متحدانی چون کره جنوبی و فیلیپین، علی‌رغم تعهدات رسمی، همواره با تردید نسبت به میزان پایبندی آمریکا در شرایط بحرانی همراه بوده است؛ تجربه‌هایی مانند خروج نیروها از فیلیپین در دهه ۱۹۹۰ یا تغییر استقرار در شبه جزیره کره این نگرانی را تشدید کرده است. به تعبیر چا، «کنترل متحدان» ویژگی ساختاری نظام اتحاد‌های آسیایی آمریکاست (Cha, 2016: 214-217). این برداشت، با تئوری «مهار محدود»^۲ باری پوزن نیز هم‌خوان است؛ پوزن هشدار می‌دهد که واگذاری بیش‌ازحد مسئولیت‌های امنیتی به متحدان، هرچند ممکن است در کوتاه‌مدت هزینه‌های آمریکا را کاهش دهد، در بلندمدت می‌تواند انسجام و کنترل هژمونی آمریکا بر شبکه ائتلافی‌اش را تضعیف کند (Posen, 2014: 135-138). بنابراین احاله مسئولیت

^۱ Leadership Through Partnership

^۲ Restraint

مستلزم حفظ اهرم‌های نفوذ برای تضمین تداوم نظم آمریکامحور است. در حوزه فناوری، دولت بایدن با قانون تراشه و علم ۲۰۲۲ شرکت‌هایی چون اینتل، میکرون و کوالکام را به ابزارهای احاله مسئولیت فناوری بدل کرد (White House, 2022a). هم‌زمان، بازیگرانی مانند تی‌اس‌ام‌سی، ای‌اس‌ام‌ال و سامسونگ در معماری نظم فناورانه نقش یافته‌اند (Thadani & Allen, 2023). این الگو نشان می‌دهد احاله مسئولیت صرفاً انتقال بار امنیتی به دولت‌ها نیست، بلکه شامل واگذاری کارویژه‌های راهبردی به شرکت‌های چندملیتی در چارچوب طراحی مقرراتی و حمایت مالی دولت آمریکا است.

در قالب ابتکارهایی چون چارچوب اقتصادی هند-آرام برای رفاه و شورای تجارت و فناوری آمریکا و اتحادیه اروپا، ایالات متحده زنجیره تأمین تراشه را در کشورهای همسو بازآرایی کرده است (Farrell & Newman, 2023). آدام سگال این روند را بخشی از راهبرد حفظ برتری فناورانه و جلوگیری از انتقال مزیت‌های راهبردی به چین می‌داند (Segal, 2018). این رویکرد با محدودیت‌های صادراتی و حمایت صنعتی به «بازدارندگی فناورانه» انجامیده است (Scharre, 2023; Segal, 2020)؛ سازوکاری که هم‌زمان پیشروی رقبا را مهار و همکاری فناورانه با متحدان را به ابزاری برای احاله مسئولیت و تقویت نظم شبکه‌ای تبدیل می‌کند. بدین ترتیب، شرکت‌ها به حاملان کارکردهای ژئوپلیتیکی بدل شده‌اند.

در مجموع، راهبرد آمریکا در هند-آرام از ۲۰۱۱ به بعد از حضور مستقیم به احاله مسئولیت چندلایه تحول یافته است؛ تحولی که نه فقط در بعد نظامی، بلکه در عرصه‌های اقتصادی و فناورانه نیز نمود دارد. این گذار، حرکت از هژمونی سخت‌افزارمحور به سمت کنترل شبکه‌ای و وابستگی زیرساختی را نشان می‌دهد و الگویی از اعمال قدرت با هزینه مستقیم کمتر اما نفوذ ساختاری بیشتر ارائه می‌دهد.

در چارچوب مدل تحلیلی مقاله، سیاست آسیایی دولت بایدن را می‌توان بر اساس چهار سطح تحلیلی کنش، منطق، سازوکار و پیامد بررسی کرد. به لحاظ کنشی، دولت بایدن با بازسازی ائتلاف‌ها، تقویت ظرفیت دفاعی شرکا، نهادسازی فناورانه و تنظیم زنجیره‌های تأمین، مجموعه‌ای از اقدامات هماهنگ در هند-آرام انجام داد. به لحاظ منطقی، این اقدامات واکنشی به تداوم رقابت ساختاری با چین و ضرورت کاهش هزینه‌های هژمونی مستقیم آمریکا بودند. در سطح سازوکاری، راهبرد بایدن بر احاله مسئولیت چندلایه به دولت‌ها، نهادها و شرکت‌های فناورانه استوار شد. در نهایت، پیامد این رویکرد برای نظم لیبرال، حرکت به سوی نظامی شبکه‌ای، ائتلافی و مبتنی بر کنترل زیرساخت‌های کلیدی بوده است. همچنین در چارچوب مدل تحلیلی مقاله، سیاست آسیایی دولت بایدن را می‌توان مرحله‌ای از نهادینه‌سازی احاله مسئولیت در قالب «رهبری از طریق مشارکت» دانست. در دوره او‌باما احاله مسئولیت

بیشتر ماهیت راهبردی داشت و در دوره ترامپ همین احاله مسئولیت صورت رقابتی و فشارمحور یافت و در دوره بایدن این سازوکار به صورت نهادی و شبکه‌ای تثبیت شد. پیامد این تحول برای نظم لیبرال، گذار از هژمونی متمرکز به حکمرانی شبکه‌ای مبتنی بر کنترل گلوگاه‌های فناورانه، استانداردگذاری مشترک و وابستگی ساختاری متحدان است؛ در این نظم آمریکا همچنان معمار اصلی باقی می‌ماند، اما هزینه‌های مستقیم مدیریت آن را میان بازیگران همسو توزیع می‌کند.

جدول ۱. تطبیق مدل محور سیاست آسیایی ایالات متحده (۲۰۱۱-۲۰۲۴)			
مؤلفه تحلیلی	اوباما (۲۰۱۱-۲۰۱۶)	ترامپ (۲۰۱۷-۲۰۲۰)	بایدن (۲۰۲۱-۲۰۲۴)
کنش‌های راهبردی اصلی	چرخش به آسیا؛ TPP؛ تقویت ائتلاف‌ها؛ بازتوزیع حضور نظامی	هند-آرام آزاد و باز؛ جنگ تجاری؛ تحریم فناوری؛ فعال‌سازی کواد	ارتقای کوادا؛ آکوس؛ قانون تراشه و علم؛ IPEF؛ بازآرایی زنجیره تأمین
منطق راهبردی	مدیریت ظهور چین و انتقال قدرت به آسیا	رقابت ساختاری با قدرت تجدیدنظرطلب	تثبیت رقابت بلندمدت و کاهش هزینه هژمونی مستقیم
نوع احاله مسئولیت	ظرفیت‌سازی منطقه‌ای برای توازن قوا	احاله رقابتی و تقسیم بار امنیتی	احاله نهادی و شبکه‌ای چندلایه
سازوکار عملیاتی	تقویت دفاعی شرکا؛ چندجانبه‌گرایی اقتصادی	کنترل صادرات؛ استفاده از وابستگی متقابل؛ فشار برای تقسیم بار	تنظیم مقررات فناوری؛ تأمین مالی صنعتی؛ استانداردگذاری مشترک
سطح کنش	دولت‌محور با ائتلاف‌های رسمی	دولت‌محور با ابزار اقتصادی-تحریمی	شبکه‌محور؛ دولت + شرکت‌های فناوری + چارچوب‌های موضوع‌محور

ابزارهای اصلی قدرت	دیپلماسی، حضور نظامی، تجارت منطقه‌ای	تعرفه، تحریم، جداسازی فناوریانه	کنترل گلوگاه‌های فناوری، بازدارندگی فناوریانه، قدرت نرم دموکراتیک
شاخص‌های سنجش‌پذیر	گسترش تعامل آسه‌آن؛ استقرار مجدد نیروها	افزایش تعرفه‌ها؛ محدودیت هوای؛ ارتقای کواد	سرمایه‌گذاری نیمه‌هادی؛ هم‌گرایی صادراتی؛ توسعه IPEF
پیامد برای نظم لیبرال	تلاش برای تثبیت نظم مشارکتی آسیایی	امنیتی‌شدن نظم و قطبی‌سازی تکنولوژیک	گذار به حکمرانی شبکه‌ای و نظم فناوری‌محور
نوع هژمونی	رهبری اصلاحی یا بازتنظیم رهبری ^۱	هژمونی فشارمحور رقابتی	هژمونی شبکه‌ای مبتنی بر زیرساخت
تحول ساختاری	انتقال تمرکز از خاورمیانه به آسیا	نهادینه‌سازی رقابت هژمونیک	نهادینه‌سازی نظم شبکه‌ای زیرساختی

نتیجه‌گیری

نظم بین‌المللی لیبرال که پس از جنگ جهانی دوم با رهبری آمریکا بنیان نهاده شد، مبتنی بر چند اصل کلیدی بود: نهادهای چندجانبه، آزادی تجارت، حاکمیت قانون، احترام به حقوق بشر و رهبری مبتنی بر اجماع. اما پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر، بحران مالی ۲۰۰۸ و ظهور چین این نظم وارد مرحله‌ای از شکاف میان ایده و عملکرد شده است. راهبرد ایالات متحده در هند-آرام، هرچند به ظاهر در جهت حفظ نظم لیبرال است، اما در عمل، با بازتعریف ابزارها، نهادها و سازوکارها، نوعی نظم بازترکیب‌شده و فناوریانه را رقم زده است. این نظم جدید، دیگر صرفاً بر پایه نهادهای سنتی مانند سازمان تجارت جهانی یا صندوق بین‌المللی پول نیست، بلکه بر اساس زیرساخت‌های دیجیتال، تنظیم‌گری خصوصی، و استانداردهای تکنولوژیک جهانی عمل می‌کند. در نظم جدید، ایالات متحده از الگوی سلطه مستقیم^۲

^۱ Rebalancing Leadership

^۲ Domination

فاصله گرفته و به سوی رهبری شبکه‌ای، غیرمتمرکز و مبتنی بر وابستگی ساختاری حرکت کرده است. این الگو که برخی آن را رهبری پساژئومونیک^۱ می‌نامند، در آن ایالات متحده با استفاده از ابزارهای نظارتی، زیرساختی و هنجاری، بدون الزام به تحمیل مستقیم، مسیر تعامل جهانی را هدایت می‌کند. در این چارچوب، متحدان دیگر نه صرفاً مجری سیاست آمریکا، بلکه شریک در حفظ نظم مشترک هستند، اما نظمی که قواعد اولیه‌اش در واشینگتن نوشته شده است. نظم لیبرال کلاسیک بر نرم‌افزار قدرت روایت، ارزش‌ها، نهادهای جهانی و تعامل فرهنگی قدرت تکیه داشت؛ اما نظم نوین، در بستر رقابت با چین و پیچیدگی جهانی شدن، به سوی لیبرالیسم سخت‌افزارمحور و مزیت‌هایی چون دسترسی به تراشه، کنترل بر داده، تعیین استانداردهای امنیت سایبری و توانایی در طراحی شبکه‌های دیجیتال حرکت کرده است. به بیان دیگر، زیرساخت، بستر جدید هژمونی لیبرال شده است. در چنین نظمی، گوگل، تی‌اس‌ام‌سی، مایکروسافت، انویدیا، متا، تسلا و اپن‌ای‌آی همان نقشی را بازی می‌کنند که ناتو و بانک جهانی در نظم پیشین ایفا می‌کردند.

به لحاظ تئوریک نیز، شواهد مقاله نشان می‌دهد که ایالات متحده موفق شده است در ذیل راهبرد احاله مسئولیت با بهره‌گیری از مفاهیم وابستگی متقابل تبدیل شده به سلاح، قدرت ساختاری غیرمتمرکز و هژمونی شبکه‌ای، نظمی را بازتولید کند که نه بر سلطه آشکار، بلکه بر تنظیم زیرساخت‌ها، توزیع هوشمند مسئولیت‌ها و مدیریت گلوگاه‌های فناوری و نهادی استوار است. با این همه، موفقیت این نظم جدید باینکه پایدار است اما شکننده نیز به نظر می‌رسد. وابستگی آن به اجماع سیاسی داخلی آمریکا، استمرار تمایل متحدان منطقه‌ای و رقابت فزاینده چین در حوزه‌های حساس مانند هوش مصنوعی، محاسبات کوانتومی و رمزارزها، نشان می‌دهد که تثبیت نظم موجود، فرایندی پویا، متزلزل و وابسته به ابتکار راهبردی مستمر است. بر اساس یافته‌های پژوهش، فرضیه اصلی مقاله مبنی بر گذار سازوکار حفظ نظم لیبرال از مداخله ژئوپلیتیک مستقیم به مهار ساختاری ژئواکونومیک-فناورانه از طریق احاله مسئولیت چندسطحی، به‌طور معناداری تأیید می‌شود. تحلیل تطبیقی سه دولت نشان می‌دهد که تفاوت‌ها در سطح ابزار و تاکتیک بوده، نه در سطح راهبرد کلان. این نتیجه، ادبیات مربوط به افول هژمونی آمریکا را به چالش می‌کشد و نشان می‌دهد که ایالات متحده به جای عقب‌نشینی، در حال بازآرایی شکل اعمال قدرت ساختاری خود است. بدین ترتیب، تحول مورد بررسی نه نشانه گسست، بلکه بیانگر تغییر شکل

^۱ Post-hegemonic leadership

رهبری در بستر رقابت فناورانه و شبکه‌ای است. در نهایت شایان ذکر است که راهبرد احاله مسئولیت، همان‌طور که در نوشتار حاضر تحلیل شد، موفق‌ترین ابزار ایالات متحده برای حفظ نظم بین‌المللی لیبرال در دهه گذشته بوده است، ابزاری که به آمریکا امکان داده است در شرایط افول نسبی منابع، نظم را بدون سلطه و هژمونی را بدون اشغال بازتولید کند.

Reference

- Aaronson, S. A. (2019). What Are We Talking about When We Talk about Digital Protectionism? *World Trade Review*, 18(4), 541–577.
- Acharya, A. (2014). *The end of American world order*. Polity Press.
- ASEAN–US Joint Vision Statement. (2022). *ASEAN–US Special Summit, Washington, D.C., May 2022*. <https://asean.org>
- Barnett, M., & Duvall, R. (2005). *Power in international politics*. *International Organization*, 59(1), 39–75. <https://doi.org/10.1017/S0020818305050010>
- Beach, D., & Pedersen, R. B. (2013). *Process-tracing methods: Foundations and guidelines*. University of Michigan Press. <https://doi.org/10.3998/mpub.10072208>
- Blankenship, B. (2024). Managing the dilemmas of alliance burden sharing. *The Washington Quarterly*, 47(1), 41–61. <https://doi.org/10.1080/0163660X.2024.2323898>
- Blinken, A. J. (2021). *A foreign policy for the American people*. U.S. Department of State. <https://2021-2025.state.gov/a-foreign-policy-for-the-american-people/>
- Block, F., & Somers, M. R. (2014). *The power of market fundamentalism: Karl Polanyi's critique*. Harvard University Press.
- Bown, C. P. (2020). *US-China trade war tariffs: An up-to-date chart*. Peterson Institute for International Economics. <https://www.piie.com/research/piie-charts/2019/us-china-trade-war-tariffs-date-chart>
- Brands, H. (2014). *What good is grand strategy? Power and purpose in American statecraft from Harry S. Truman to George W. Bush*. Cornell University Press.
- Brands, H., & Beckley, M. (2022). *Danger zone: The coming conflict with China*. W. W. Norton & Company.
- Campbell, K. M. (2016). *The pivot: The future of American statecraft in Asia*. Twelve.
- Campbell, K. M., & Ratner, E. (2018). *The China reckoning: How Beijing defied American expectations*. *Foreign Affairs*, 97(2), 60–70.
- Campbell, K., & Ratner, E. (2014). *Far Eastern promises: Why Washington should focus on Asia*. *Foreign Affairs*, 93(3), 106–116.
- Cannon, B. J., & Rossiter, A. (2022). Locating the Quad: Informality, institutional flexibility, and future alignment in the Indo-Pacific. *International Politics*. Advance online publication. <https://doi.org/10.1057/s41311-022-00383-y>

- Capri, A. (2021). *Techno-nationalism via semiconductors: Can chip manufacturing return to America?* Hinrich Foundation
- Cha, V. D. (2016). *Powerplay: The origins of the American alliance system in Asia*. Princeton University Press.
- Chesterman, S. (2011). Leading from behind: The responsibility to protect, the Obama doctrine, and humanitarian intervention after Libya. *Ethics & International Affairs*, 25(3), 279–285. <https://doi.org/10.1017/S0892679411000190>
- Clinton, H. (2011). America's Pacific century. *Foreign Policy*, 189, 56–63.
- Colgan, J. D., & Keohane, R. O. (2017). The liberal order is rigged: Fix it now or watch it wither. *Foreign Affairs*, 96(3), 36–44.
- Cooley, A., & Nexon, D. (2020). *Exit from hegemony: The unraveling of the American global order*. Oxford University Press.
- Csernaton, R. (2023, January). *Towards strengthening transatlantic tech diplomacy: Trustworthy AI in the EU-U.S. Trade and Technology Council* (Background Paper). Transatlantic Leadership Network. https://www.transatlantic.org/wp-content/uploads/2023/01/Csernaton_Background-Paper-on-the-EU-US-TTC-Cooperation-on-AI.pdf
- Desmaele, L. (2024). Burden sharing for what? NATO implications of three US visions. *The Washington Quarterly*, 47(4), 139–157. <https://doi.org/10.1080/0163660X.2024.2432808>
- Dunne, T., & Reus-Smit, C. (Eds.). (2017). *The globalization of international society*. Oxford University Press.
- Farrell, H., & Newman, A. (2019). Weaponized interdependence: How global economic networks shape state coercion. *International Security*, 44(1), 42–79. https://doi.org/10.1162/isec_a_00351
- Farrell, H., & Newman, A. (2023). *Underground empire: How America weaponized the world economy*. Henry Holt & Co.
- Farrell, H., & Newman, A. L. (2021). *The Janus face of the liberal international information order: When global institutions are self-undermining*. *International Organization*, 75(2), 333–358. <https://doi.org/10.1017/S0020818320000302>
- George, A. L., & Bennett, A. (2005). *Case studies and theory development in the social sciences*. MIT Press.
- Glaser, B. S. (2012). *Armed clash in the South China Sea: Contingency planning memorandum No. 14*. Council on Foreign Relations. <https://www.cfr.org/report/armed-clash-south-china-sea>
- Goodman, M. P., & Arasasingham, A. (2022, April 11). *Regional perspectives on the Indo-Pacific Economic Framework*. CSIS. Retrieved from <https://www.csis.org/analysis/regional-perspectives-indo-pacific-economic-framework>
- Green, M. J. (2017). *By more than providence: Grand strategy and American power in the Asia Pacific since 1783*. Columbia University Press.
- Green, M. J. (2019, September 4). *Testimony before the U.S.-China Economic and Security Review Commission*. Center for Strategic and International Studies. https://www.uscc.gov/sites/default/files/Panel%20II%20Green_Written%20Testimony.pdf
- Grewal, D. S. (2003). Network power and globalization. *Ethics & International Affairs*, 17(2), 89–98. <https://doi.org/10.1111/j.1747-7093.2003.tb00441.x>
- Heiduk, F., & Wacker, G. (2020). From Asia-Pacific to Indo-Pacific: Significance, implementation and challenges (SWP Research Paper 2020/RP 09). German Institute for International and Security Affairs (SWP). https://www.swp-berlin.org/publications/products/research_papers/2020RP09_IndoPacific.pdf

- Ikenberry, G. J. (2001). *After victory: Institutions, strategic restraint, and the rebuilding of order after major wars*. Princeton University Press.
- Ikenberry, G. J. (2009). Liberal internationalism 3.0: America and the dilemmas of liberal world order. *Perspectives on Politics*, 7(1), 71–87. <https://doi.org/10.1017/S1537592709090112>
- Ikenberry, G. J. (2011). *Liberal Leviathan: The origins, crisis, and transformation of the American world order*. Princeton University Press.
- Ikenberry, G. J. (2020). *A world safe for democracy: Liberal internationalism and the crises of global order*. Yale University Press.
- Ikenberry, G. J., & Lim, D. J. (2017). *China's emerging institutional statecraft: The Asian Infrastructure Investment Bank and the prospects for counter-hegemony*. Brookings Institution. <https://www.brookings.edu/research/chinas-emerging-institutional-statecraft-the-asian-infrastructure-investment-bank-and-the-prospects-for-counter-hegemony>
- International Monetary Fund. (2022, October). *Regional economic outlook: Asia and the Pacific—Sailing into headwinds*. <https://www.imf.org/en/Publications/REO/APAC/Issues/2022/10/13/regional-economic-outlook-for-asia-and-pacific-october-2022>
- Keohane, R. O. (1984). *After hegemony: Cooperation and discord in the world political economy*. Princeton University Press.
- Krasner, S. D. (1982). Structural causes and regime consequences: Regimes as intervening variables. *International Organization*, 36(2), 185–205. <https://doi.org/10.1017/S0020818300018920>
- Kulothungan, V., & Gupta, D. (2025, April 1). Towards adaptive AI governance: Comparative insights from the U.S., EU, and Asia [Conference presentation]. IEEE 11th Conference on Big Data Security on Cloud (BigDataSecurity). arXiv. <https://doi.org/10.48550/arXiv.2504.00652>
- Kupchan, C. (2012). *No one's world: The West, the rising rest, and the coming global turn*. Oxford University Press.
- Layne, C. (1997). From preponderance to offshore balancing: America's future grand strategy. *International Security*, 22(1), 86–124. <https://doi.org/10.2307/2539331>
- Lim, C. L. (2015). The Trans-Pacific Partnership: Origins and aspirations. In C. L. Lim, D. K. Elms, & P. Low (Eds.), *The Trans-Pacific Partnership: A quest for a twenty-first-century trade agreement* (pp. 3–30). Cambridge University Press.
- Manyin, M. E., Daggett, S., Dolven, B., Lawrence, S. V., Martin, M. F., O'Rourke, R., & Vaughn, B. (2012, March 28). *Pivot to the Pacific? The Obama Administration's "Rebalancing" toward Asia* (CRS Report No. R42448). Congressional Research Service. Retrieved from <https://sgp.fas.org/crs/natsec/R42448.pdf>
- Mearsheimer, J. J. (2001). *The tragedy of great power politics*. W. W. Norton & Company.
- Medcalf, R. (2020). *Indo-Pacific empire: China, America and the contest for the world's pivotal region*. Manchester University Press.
- Miller, C. (2022). *Chip war: The fight for the world's most critical technology*. Scribner
- OECD. (2024). *Digital Public Infrastructure for digital governments* (OECD Public Governance Policy Papers No. 68). OECD Publishing, Paris. <https://doi.org/10.1787/ff525dc8-en>
- Olson, M., & Zeckhauser, R. (1966). An economic theory of alliances. *The Review of Economics and Statistics*, 48(3), 266–279. <https://doi.org/10.2307/1927082>
- Oneal, J. R. (1990). The theory of collective action and burden sharing in NATO. *International Organization*, 44(3), 379–402. <https://www.jstor.org/stable/2706781>

- Petri, P. A., & Plummer, M. G. (2016). The economic effects of the Trans-Pacific Partnership: New estimates (Working Paper No. 16-2). Peterson Institute for International Economics. <https://www.pie.com/publications/working-papers/economic-effects-trans-pacific-partnership-new-estimates>
- Pompeo, M. (2020, July 23). Communist China and the Free World's Future. Speech at the Richard Nixon Presidential Library.
- Posen, B. R. (2014). *Restraint: A new foundation for U.S. grand strategy*. Cornell University Press. pp. 122–145.
- Ratner, E., Kliman, D., Blume, V. B., Doshi, R., Dougherty, C., Fontaine, R., Harrell, P., Rasser, M., Rosenberg, E., Sayers, E., Singh, D., Scharre, P., & DeJonge Schulman, M. (2020). *Rising to the China challenge: Renewing American competitiveness in the Indo-Pacific*. Center for a New American Security. <https://www.cnas.org/publications/reports/rising-to-the-china-challenge>
- Ravenhill, J. (2017). The political economy of the Trans-Pacific Partnership: A '21st Century' trade agreement? *New Political Economy*, 22(5), 573–594. <https://doi.org/10.1080/13563467.2017.1270925>
- Rodrik, D. (2011). *The globalization paradox: Democracy and the future of the world economy*. W. W. Norton & Company.
- Sandler, T., & Hartley, K. (1995). *The economics of defense*. Cambridge University Press.
- Scharre, P. (2023). *Four battlegrounds: Power in the age of artificial intelligence*. W. W. Norton & Company.
- Segal, A. (2018, September/October). *When China rules the web: Technology in service of the state*. *Foreign Affairs*, 97(5), 10–18. <https://www.foreignaffairs.com/china/when-china-rules-web>
- Segal, A. (2020, September 9). *The coming tech cold war with China: Beijing is already countering Washington's policy*. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/articles/north-america/2020-09-09/coming-tech-cold-war-china>
- Slaughter, A. M. (2004). *A new world order*. Princeton University Press.
- Thadani, A., & Allen, G. C. (2023). *Mapping the Semiconductor Supply Chain: The Critical Role of the Indo-Pacific Region*. Center for Strategic and International Studies (CSIS). Retrieved from <https://www.csis.org/analysis/mapping-semiconductor-supply-chain-critical-role-indo-pacific-region>
- The White House. (2017, December). National security strategy of the United States of America. <https://trumpwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2017/12/NSS-Final-12-18-2017-0905.pdf>
- The White House. (2021, September 24). Joint statement from Quad leaders. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/briefing-room/statements-releases/2021/09/24/joint-statement-from-quad-leaders/>
- The White House. (2022a, August 9). Fact sheet: CHIPS and Science Act will lower costs, create jobs, strengthen supply chains, and counter China. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/briefing-room/statements-releases/2022/08/09/fact-sheet-chips-and-science-act-will-lower-costs-create-jobs-strengthen-supply-chains-and-counter-china/>
- The White House. (2022b, June 26). Fact sheet: President Biden and G7 leaders formally launch the Partnership for Global Infrastructure and Investment. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/briefing-room/statements-releases/2022/06/26/fact-sheet-president-biden-and-g7-leaders-formally-launch-the-partnership-for-global-infrastructure-and-investment/>

- The White House. (2022c, February). Indo-Pacific strategy of the United States. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2022/02/U.S.-Indo-Pacific-Strategy.pdf>
- The White House. (2022d, October). National security strategy. <https://bidenwhitehouse.archives.gov/wp-content/uploads/2022/10/Biden-Harris-Administrations-National-Security-Strategy-10.2022.pdf>
- U.S. Advisory Commission on Public Diplomacy. (2022). 2022 comprehensive annual report on public diplomacy & international broadcasting. U.S. Department of State. <https://www.state.gov/u-s-advisory-commission-on-public-diplomacy/reports-u-s-advisory-commission-on-public-diplomacy>
- U.S. Agency for Global Media. (2023). 2022 annual report. <https://www.usagm.gov/>
- U.S. Department of Commerce. (2022). *Indo-Pacific Economic Framework for Prosperity: Supply Chain Pillar*. <https://www.commerce.gov>
- U.S. Department of Defense. (2012). *Sustaining U.S. global leadership: Priorities for 21st century defense*. <https://apps.dtic.mil/sti/pdfs/ADA554328.pdf>
- U.S. Department of Defense. (2019, June 1). *Indo-Pacific Strategy Report: Preparedness, Partnerships, and Promoting a Networked Region*. <https://apps.dtic.mil/sti/tr/pdf/AD1082324.pdf>
- UNCTAD. (2022). *Review of maritime transport 2022*. United Nations Conference on Trade and Development.
- Walt, S. M. (2009). Alliances in a unipolar world. *World Politics*, 61(1), 86–120. <https://www.jstor.org/stable/40060222>
- Walt, S. M. (2011, November 2). *Offshore balancing: An idea whose time has come*. *Foreign Policy*. <https://foreignpolicy.com/2011/11/02/offshore-balancing-an-idea-whose-time-has-come>
- World Bank. (2023). *World development indicators*. <https://databank.worldbank.org/source/world-development-indicators>
- Yanow, D., & Schwartz-Shea, P. (Eds.). (2014). *Interpretation and method: Empirical research methods and the interpretive turn* (2nd ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315703275>